

TOM. A.

ΓΛΛ. 11

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΑΥΓΕΝΤΗΣ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ.

Διήγημα. Έποδ. 'A. 'P. 'P.

—

(Συνέχεια. Ιδία φυλλάδιον 10^ο.)

Μετὰ ταῦτα δὲ τοῖς ἀνήγγειλε τὴν προσεγγῆ ἄφιξην τοῦ νέου αὐθέντου, καὶ τοῖς Ιερᾶσσοις ποίαιν τοῖς παρείχεν ἀφορμὴν ἡ ἀναμφίβολος διχόνοια μεταξὺ προκατόχου καὶ διαδέχου, πόσον πολυειδῶς τοῖς ἐσύμφυσις νὰ ἔναγκαλισθῶσιν αὐτοῦ τὴν μερίδα, καὶ βιωτικὰ αὐτοῦ, ἐνῷ φαίνονται ὑπηρετοῦντες τὴν θελητὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, τοῦ χυριάρχου των, ἐκριζώσωσι τοῦ τόπου των τὴν εὑρωστον ἴσχυν θέσωσιν εἰς νέας τριχομίας τὸ ξύρη πεπονημένον τῆς Βελλαρδουΐνου καὶ τῶν συγκατακτητῶν του. Οὐτι πατρίδος των σκάφος, νὰ μὴ παροξύνωσι τὸν πραγματότοπον.

Τόμος Α.

ἀν, ὅπερ λίαν ἀπίθανον, ἐνέδιδεν ὁ Βελλαρδουΐνος ἀνεύ ἀντιστάσεως, τότε τὸ ἥμισυ τοῦ ἔργου των ἥτου τετελεσμένον, καὶ ἦσαν προπαρεσκευασμένοι: διὸ τὸ ἄλλο ἥμισυ· διὶ ἡ συμπάθεια καὶ σύμπραξις τοῦ αὐθέντου τῆς Ελλάδος ἥτου βιβήθειαν οὐρανόθεν αὐτοῖς πεμπομένη, καὶ ἡ ἀρίστη αὐτοῖς ἐγγύησις εἶναι: ή παρουσία τοῦ σεβαστοῦ του συντρόφου, οὖ δέν δύναται μὲν οὐδὲ πρέπει νὰ προφέρῃ τὸ δνομεῖ, ἀλλ' οὖ σοὶ λόγοι, ἡγγυᾶτο αὐτὸς περὶ τούτου, ἐδύναντο νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐξελθόντες ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ αὐθέντου. Παρεκίνει ἐπομένως τοὺς φίλους καὶ συστρατιώτας του νὰ μὴ παραμελήσωσι τὴν πολύτιμον εὐκαιρίαν, ἥτις ἐφαίνετο θεόθεν σταλεῖσα.

“Ο Βουτσαρᾶς ἐπευρήμητε δι!” ἐνδές στεγτορίου «Δόξα Πατρί!» καὶ πολλοὶ τῶν λοιπῶν ἐπεκρότησαν. «Ἄλλοι διμως ἐξέφρασαν δισταγμούς, νὰ μὴ ἐκριζώσωσι τοῦ τόπου των τὴν εὑρωστον ἴσχυν θέσωσιν εἰς νέας τριχομίας τὸ ξύρη πεπονημένον τῆς Βελλαρδουΐνου καὶ τῶν συγκατακτητῶν του. Οὐτι πατρίδος των σκάφος, νὰ μὴ παροξύνωσι τὸν πραγματότοπον.

Φυλλ. 11.

θέντα λέοντα, νὰ μὴν ἀνάψωσι πυρκαιάν ὀλέθρου ἀντὶ φωτὸς τῆς ἐλευθερίας, καὶ δοξά ἄλλα ὑπεγορεύει· ἡ πολλάκις ἀδελφὴ τῆς δειλίας περίσκεψίς, Ἀλλ᾽ ὁ Χαμάρετος ὑψώσεις φωνὴν γενναίαν, ἐπεκαλέσθη τὰ αἰτήματα τοῦ πατριωτισμοῦ, τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, περιέγραψε τὴν δυσυχίαν καὶ τὴν ταπείνωσιν τῶν Ἑλλήνων, σὺν διενέμοντο ὅτι κατακτηταὶ ὡς ἀγέλας προσοδοφόρους, καὶ ἥρωτητον ἀν τὰ μυημέτα τῆς Ἐλλάδος δὲν ἦσαν οἰκειότερα νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς τάρος τῶν οἰδιν τῆς ἐνδόξου θαυμάτων, παρὰ δις μάρτυρες τῆς αἰσχύνης τῆς ἐκήρυξεν ὅτι ὀμελοῦντες τὴν παρουσιασθεῖσαν εὐκαιρίαν, οὐ μόνον δειλίας ἀλλὰ καὶ προδοσίας ἔνοχοι γίνονται.

— Η Λωηότης μεθ' ἥς· ώμίλησε διέρλεπτο καὶ τοὺς δειλοτέρους, καὶ ἐνίκησε τοὺς δισταγμούς, πολλοὺς δὲν εὑρύχοντας ἡ ἀλπὶς τῆς συνεργείας τοῦ Αὐθέντου τῆς Ἐλλάδος.

— Ο Αὐθέντης, εἶπεν ὁ Πετραλείφας, διτὶς ἐκάθητο μέριο τεῦθις σεωπηλῶς ἀκούων καὶ βλέπων, ὃ ρέγει πρόθυμον γείρα πρὸς τοὺς συμπατριώτας του, τοὺς ἔχοντας ἀλάγην τῆς βιοηθείας του καὶ δισῷ μέγιας καὶ ἀν εἴναι δὲ ἀγών, δισῷ ἵσως ἐπικίνδυνος δι' αὐτὸν, δὲν θέλει βεβαίως τὸν ἀποφύγει, ἐὰν μόνον ἦτοι βίεστος διτὶς ἔχει συναγωνιστάς. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, ὃ ἀδελφοί. Ἀπὸ τὸ βλέμματα, ἀπὸ τοὺς λόγους σας, ἐνισθὼ διτὶς περιεπονητέομαι ὑπὸ ἀνδρείων· διμως εἰσθε οἱ μόνοι ἀλειφόμενοι εἰς τὸν κινδυνώθη ἀγώνα, η μὲν πρόθετες σας ἡρωίκη, ἀλλ' ἡ ἐκθετική, πιστεύσατε τὴν πειράν μου, ἐνοσέος ἀλλ' αὐτοῦ ποτοπος θάνατος. Ο Αὐθέντης διμος ἔχει οὐ μόνον τὰς ζωῆς ἔσωτα, ἔχει τῆς τύχης τῶν διπηκόντων του τὴν εὔθυνην. Νὰ ρίψοχενδυνεύσῃ αὐτὴν εἴναι: ἐκαντίσαι δικιαν τῶν παθηκόντων του, ἀν δὲν ἔχειρη διτὶς ἔχει τὰς ἐπιτυχίας ἀλπίδα, διτὶς ἔργεται νὰ στρειχῇ μετά τὸν γενέτην μας πρασφέρω τὸ ξίφος μου, ἀλλὰ πρασφέρω τὴν Βουτσαράιων τὸ δύναμα. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο κινεῖται, Δέξα Πατρί! οὐτῇ ἡ φάραγξ τῆς Γόρτυνος!

Πολλοί διλοι, λαβόντες μετά ταῦτα τὸν λόγον, ὄμιλοταν ἐν διόρατι πόλεων τῆς Ἀρκαδίας, τῆς Μεσσηνίας, καὶ τῆς Αιγαίωνικῆς, ἐφ ὃν εἴγοντες πλείστη ἡ ἐλλασσόνα ἐπιζύδοιν, καὶ μετὰ τὴν σύσκεψιν ἀπέρχεσθε, νὰ δοθῇ εἰς τὸν Πετραλείσου κατάλογος τῶν συνωμοτῶν μετὰ σημειώσεως τῶν διγαμμῶν, ἀς ἐπηγγέλλοντο νὰ συνεισφέρωσιν, ἕπως τὸν καθυποδόλη εἰς τὸν Αὐθέντην.

— Θέλω σχεῖς καιρὸν νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐντολὴν ταῦτην, εἶπεν ὁ Πετραλείφας, διότι τὸ ἐπιχείρημα δὲν πρέπει ν' ἀργίσῃ πρὸτι τῇδε μοίζεως τοῦ Σαμπλίτου, καὶ τρίτην θάμμεν τῶν δυο μνημονίων τὴν προσάλλητον θεσιν, καὶ τὰ πρῶτα κινήματα

— Άλλα, εἶπεν ὁ Βουτσαρᾶς, περὶ τούτων πρέπει νὰ εἰστοιτεθῶμεν ἐν καιρῷ, πρέπει νὰ συνεννοηθῶμεν πρὶν πολλέωνεν. Ποῦ καὶ πῶ; Τίτιν τοῦτο;

— Ἐδῶ πάλιν, εἰς τοῦ Λύκου τὸ Σπήλαιον, ἐπεν ὁ Χαμάρετος. Όταν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ θύλαιου ἀναφύδοι τρεῖς νύκτας πυροί, ἃς ἔναι τοῦτο σημαῖον διτὶ πρέπει νὰ συνέλθωμεν εἰς τοῦ Λύκου τὸ Σπήλαιον διὰ νὰ κινηθῶμεν.

— Ας ἔναι, ἀνεβόηταν ἀλλοι.

— Αἱ καλή μου μάχαιρα! Θὰ προέλθῃς πάλι, ἀπὸ τὴν θήκην σου! Δέξα Πατρί! εἶπεν δὲ Βουτσαρᾶς.

Καὶ ἡ συνεδρίστις διελυθη. Ἐκαστος δὲ τῶν συελύόντων λαβὼν ἀνὰ ἐνακλὸν ἐκ τῆς πυρᾶς, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου. Κλοιός διασπένθησεν τὸν γείμαρόν, καὶ μετὰ ταῦτα διεσπάρησαν εἰς τὰς διαφόρους στενωποὺς τοῦ βαυνοῦ, ὃπου μακράνεν ἔλαμπον αἱ διδοῖς τους ὡς τὰ κινητὰ φῶτα τὰ ἐπικεπτῶντα ἐπὶ τῶν ἔλων. Ο δέ Πετραλείφας καὶ ὁ Χαμάρετος κατέβησαν τὴν δύσην, ἢν εἴχον ἀνέλθει, εὗρον τοὺς ἐπουςτιν ὃπου τοὺς εἴχον ἀφήσει, καὶ ἀρέσθησαν εἰς τὰ ἐρημεκκλήσιαν τῆς Ανδραβίδας, ἀφίππευσαν, καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Πετραλείσου, ἐπου αὐτὸς εἰσῆλθεν ἀψύρως πρὶν ἔτι ἀνατείλη ὁ ήλιος.

ΚΕΦ. ΙΙ.

Ἐν τούτοις, ἀν δὲ οἱ Λέων καὶ τὸ Κερκυραϊκὸν πλοῖον ἀγκατέλειπον τὸν Ροδέρτον, δὲν εἴναι τοῦτο λόγος ὅπως τὸν ἀγκαταλείψωμεν καὶ ἡμεῖς. Η ἀγανάκτησίς του διὰ τὴν διπλὴν τοῦ ἀποσυγήν τῆς τότι μεγαλητέρα, καθ' ὃσον δὲν ἔχειρε κατὰ τίνος νὰ τὴν κενάσῃ. Ο Δούξ εἶχε δώσει μετὰ μεγίστης προσδομῆς τὰς ἀρίστας διαταγαῖς εἰς τὸν Πλοιαρχὸν. Κπταίνεν δὲν, ἀν δὲ ο Πλοιαρχὸς ἔθαντος; Η ἐδύνατο δύπολοιαχρήσης νὰ μὴν ἀπολουθήῃ τὰς γραπτὰς δημητίας του δταν δὲν εἴγεν ἄλλας; Ο θεοκητής τῆς Κερκύρας ἔδειξε τὴν μεγίστην δυνατήν προσδομήν, καὶ ἐπειψεν ὡς καὶ πλεῖον ἐπίτηδες νὰ φέρῃ δτίσιο τὸν δραπετὴν Λέοντα· ἔκτατεν διοικητής, ἀν δὲ Ροδέρτος εἶχε ναυλώσει αὐτὸν τοῦτο τὸ πλοῖον γωρίς νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ; Κατ' ἀργῆς δὲ πελπισία του ἐξεστήθη διὰ κραυγῶν καὶ βλασφημῶν καὶ πατάγων ἀλλ' ἀφοῦ εἰδεῖν διτὶς ἐλλ' αὐτὰ δὲν φέρουν οὔτε τὴν Πλοιόνυχτον πληγαίστερον οὔτε τὰ πλοῖα ὄπιστα, ἐπεισεν εἰς τοικύτην νάρκωσιν, δῶτε ὅλος στόλος ἐδύνατο νὰ ἐκπλεύσῃ ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Κερκύρας; γωρίς νὰ ἔγη εἰδητιν.

Ο Νόννος διμως ἡτον φύτειας ὀλειγώτερον εὐεξάπτου, σύγιτε διτὶς δὲν ἔχεινετο τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ἀνυπευνησίαν καὶ αὐτὸς ἐπίσης οφεδράν, ίσως σφοδροτέραν ἀκόμη, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ δὲν δρος ἡτον τὸ πᾶν, καὶ σίονδηποτε πάθος καὶ ἀν ἐπονεύεις τὴν καρδίαν του, δὲν ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τὴν σταθεράν ταύτην πυξίδα. Διὰ τοῦτο ἐν δὲ Ροδέρτος, εἰς τὴν κλίνην του ἡπλωμένος, ἀνέπειπε στανακμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν. Ο Νόννος περιήργυετο δηλητὴν παραλίαν, ἀνηρεύνα τὸν λιμένα, διεμέτρει διὰ τοῦ βλέμματος τὸν σκώτατον δρέποντα, ἔξετίμα τὸν πλοιαρχίαν τὴν γωρητικότετα, ἀλλὰ οὔτε διηπέργειν νὰ περιλάβῃ τὸ θύμιον καὶ τὴς συναδίας τοῦ Ήγεμόνος. Οὔτως ἡμέρα παρήργυετο μεθ' ἡμέ-

καὶ αὗτε τοῦ μὲν ἡ ἀδρανῆς χαρτερία, αὗτε τοῦ γέλου ἡ ἐνήσυχος ἀεικινησία ἵσχυε νὰ μεταβάλῃ τὴν θέσην των κατ' αὐθέα διόπτριν τλοίων δι' αὐτούς δὲν ὑπῆρχε. Τὴν ἑπέραν τῆς τρίτης ἡμέρας ὁ Νόνιος ἐλέγει ἔτεσσε καὶ αὐτὸς ἀπηνθημένος πληγίον τοῦ Ροβέρτου, ὡς κυριεύει τέλος πάντων ἢπο τῆς αὐτῆς περιφύτως καὶ ἀπελπισίας. 'Αφ' αὖ δὲ ἔμαινεν ἐπὶ μέραν, ἀποκρινόμενος δι' ἐνὸς γρυσμοῦ εἰς ἕκαστον απεναγγέλιον τοῦ Ροβέρτου, ἀναπτυγχόντας τέλος,

— Πούτει τοῦτο, εἶπε, νὰ τελειώσῃ. 'Ψύηλότατε, νὰ φύγωμεν!

— Νὰ φύγωμεν λέγει! ἀνίκριαζεν ὁ Ροβέρτος. 'Ἄς τύγωμεν λοιπόν! Μὰ τὸν ἄγιον Διονύσιον, φίλον Νόνιο, ἔχασες τοὺς λογοτρούς σου, δυστυχῆ. Ήντες θέλεις νὰ φύγωμεν;

— Πῶς; νὰ φύθημεν εἰς ἐν ἀπὸ τὰ ἀλιευτικὰ ἔκτιστα πλοιάρια, κωπηλατοῦντες νὰ διαβῶμεν ἵση τὴν ἀπίστερην παραλίαν, καὶ ἐπειτα παρακολουθοῦντες τὸν αλγιαλόν νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ήδη φάστωμεν ὅταν φθάσιμεν, προτύτερος ὥμοις πάντες περ' ἀναβάτησιν εἴδω σιωπώς νὰ μετρῶμεν τὰ δέσμους καὶ νὰ πένωμεν τὸν ἀνούσιαν σῖνον τοῦ ἐπαράτου ὃν διακητοῦ.

— Άλλα πότους ἀπιθάτας, φένε μου, ήμπορεῖ νὰ ποιήσῃ τὸ ἀλιευτικὸν σου τοῦτο πλοιάριον;

— Τὴν Τψηλότητά τας ἀσεύχτως, καὶ τοῦ ο εἰς τὸ ἀναγκαιότερον. Βίκειτα δὲ μετά καὶ ἀρέ.

— Καὶ οἱ ἄλλοι;

— Οἱ ἄλλοι νὰ μείνουν ἵσιος ὅτου εὑρεθῆ καὶ δι' αὐτοὺς εὐκαιρία. Τὸ καλήτερον θα ἡτον βεβαίως νὰ φέντη ἡ διατέρα 'Ψύηλότητες μὲ δῆλην τὴν λαμπρότητα τῆς ἴσχυος καὶ τοῦ βαθμοῦ της, μὲ δῆλην τὴν συνάδειν της τὸ γειτότερον, νὰ μὴ φθάσῃ οὕτε ἡ Ψύηλότητος σας οὔτε ἡ συνοδία ὁ μέσος δρος είναις νὰ οὐδὲ τη μὲν ἡ διατέρα 'Ψύηλότητες, νὰ μείνῃ δικαὶος τῇ συνοδίᾳ. Τοῦτον προτείνω.

— Τὸν ἐδέχθην, εἶπεν ὁ Ροβέρτος αὐτοῖς πρωὶ λοιπὸν εἰς τὸ ἀλιευτικὸν πλοιάριον καὶ ἀναγωρεῦμεν!

Τὴν ἐπαύριον ἄμα ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, ἀμφότεροι ἦταν εἰς τὸν λιμένα. 'Άλλα τὸ πρῶτον πλοιάριον εἰς τὸ διευθύνθησαν, τὸ μεγαλύτερον δὲν, δὲ, ἡδύνατο νὰ τοὺς δεχθῆ, διότι εἶχεν ἀλιεύσιν πῶν γωνιῶν. Μάτην τὸ ἐπρόσφερον ναῦλον διπλάσιον, τριπλάσιον, δεκαπλάσιον τοῦ συνήθους· ὁ πλοίαργος ἡτον τίμιος ἀνθρώπος, καὶ ἀπεκρίνετο πεισματωδῶς ὅτι, ναυλώτας ἀπαξὲ τὸ πλοϊόν του, δι' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς δὲν ἥθελεν ἀθετήσει τὸν λόγον του. Τὸ αἰτηθμα τοῦτο ἡτον τόσον ἀξιέποκινον, καὶ ἡ ἀπόφασίς τοῦ πλοιάργου ἐφαίνετο τόσον σταθερά, ὥστε μὴ ἔχοντες τίν' ἀντίθεστοι, μετέβησαν εἰς τὸ δεύτερον πλοιάριον. 'Άλλ' αὐτὸς εἶγε τὴν ἐργολαβίαν τῶν ἀπτακῶν, καὶ δὲ δῆλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς δὲν ἥθελε νὰ φένταινενεύσῃ εἰς τὸ ἀγκανές πλοιάργος. 'Άλλο δὲν εἶχεν ιστία, καὶ τῷ ἡτον ἀδύνατον νὰ τερη, ἄλλο κωνία δὲν εἶγε, καὶ κωπία δὲν εὑρίσκοντο εἰς δῆλην

τὴν νῆσον, ἀλλα εἰχον ἄλλα κωλύματα ἀντιέρειητα, ὥστε ἀρέ οὐ τὰ περιηλθαν ὅλα, μέχρι τέλους δὲν εὑρέθη οὐδὲν ἐν δυνάμενον νὰ τοὺς ἀναλάβῃ. Η ἀνέλπιστος γένια αἵτη ἀποτυχία ἐκορύφωσε τῶν ὅδοις πόρων τὴν ἀπελπισίαν, ητος ἐκείδύνεις νὰ μεταπέσῃ εἰς παραχρεωτήν, ἀν διαικητής δὲν κρέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν διπλας τοῖς προσφέρη προηγορίαιν γλυκέων λέξεων καὶ τλυκέας σίνου καὶ εὐωγιών συνεχῶν. Όταν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐθύλη εἰς ἐπίστεψιν ποὺ σύνεντο εὑρέτη τὸν μὲν Ροβέρτον διακρίουτα, τὸν δὲ Νόνιον θηρεωθῆς βλασφημοῦντα, τοὺς παρεκπλέσεις μὴ μὴν ἀδημονῶσι, τοῖς εἶπεν ὅτι εἰνας ἀδύνατον μέχρι τῶν αρχῶν, ἡ τοὺς τῶν μέσων Μαρτίου νὰ μὴ φύσασι πλοῖα ἐκ Δαλματίας, καὶ τοὺς ἐθειβάσεις ὅτι ἔμεσες ακοποὺς εἰς τὰ δικώτερα καὶ ὑψηλότερα μέρη τῆς νῆσου διὰ νὰ τῷ ἀναγγείλω τὴν ἐμπάντων τοῦ πρώτου προσπλέοντος.

Οὐγ' ἡτον διμως τὴν ἐπαύριον ἐπανέλαβοι τὴν ἐπιθεωρησίν των, ἀλλ' ἐπίσης ἀγεπιτυχῶς. Κατ' ἐκείνην τὴν στηγμὴν εἰσέπλεσεν εἰς τὸν λιμένα ὁ ἀλιεὺς τῶν γωνιῶν, καὶ ὁ Νόνιος ἀπεπειράθη παλιν αὐτοῦ, ἀπιτείνεις τὰς προσφοράς. 'Άλλ' ή ἀρετὴ του ἡτον ἀδημαντίνη ὁ γρυπός δὲν εἶγε λαβήγε ἐπ' αὐτῆς. Αἴτιος λοιπόν τὸ πλοιάριόν του, ἀφ' οὐδὲντος εἰς τὴν δύναμιν τῶν δελεασμῶν, ἐλαβε μὲ στωκήν ἀπαθειαν τὰ δίκτυα εἰς τὸν ὠμον ταὶ ὀνέδη εἰς τὴν πόλιν. 'Άλλα, διελθὼν τοὺς λαβυρίνθους τοῦ προστείου τῶν ἀλιέων, ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν καλύβην του, διέδη διὰ τῶν εὑρυτέρων διδῶν τῆς πόλεως, καὶ ἐφίσταν εἰς τὸ διοικητήριον. Ιητήσας δὲ νὰ ἰδῃ τὸν διοικητὴν κατ' ἵείαν,

— Εξαγώτατε, τῷ εἶπε, πλοῖον! 'Απὸ τὴν ακρανόπου ωψάρευον αῆμερον τὸ εἶδα ἐργόμενον ἀπὸ Κάταρον. Ως διετάγθη, ἐφομας νὰ τοὶ τὸ ἀναγγείλω.

— Πλοῖον! εἶπεν ὁ διοικητής. Καὶ ποῖου μεγέθους! χωρεῖ τοῦ Σαμπλίτου τὴν συνοδίαν;

— Μεγαλύτερον ἀπὸ γλάρον δὲν φαίνεται, εἶναι πέραν, μακράν ἀκόμη, εἶπεν δ ναύτης· διμως νὰ μὲ κόψῃ ὁ ἄγιος Σπυρίδων ἀν δὲν ἥκει δ Βέρβανος ἀπὸ τὴν Ζάραν. Τὸν ἐγνώρισα ἀπὸ τὸ βαθίσμα. Η Γαλιότα του γωρεῖ τρεῖς συνοδίας ὠσὰν τοῦ Σαμπλίτου.

— Καὶ πότε, νομίζεις, ήμπορεῖ νὰ φύσῃ;

— Ο ἀνεμος ἡξεύρει. 'Αν τὸν εἶχεν ἐδηκόν του, πρῶτα ὁ ἄγιος Σπυρίδων, πρὸς δύση δ ἥλιος ἐξέπιπτε τὴν ἀγκυραν εἰς τὸν λιμένα. Καθὼς τὸν ἔγει διως, δὲν εἶναι ἔδει τὰ μετάνυκτα. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Εἰς τὸ Βάθος του κόλπου ἀνεκάλυψε δύω λευκά τη μεῖκη, καὶ μὲ τὸν ἄγιον Σπυρίδωνα, ἥσαν πλοῖα κ' ἔκεινα.

— Ω! ψ! εἶπεν δ διοικητής, τὸ πρᾶγμα γίνεται σπουδαῖον. 'Ηξεύρεις τί, βάρβα Σπύρο; Νὰ κάμης τὸν σταυρόν σου, καὶ ν' ἀπεράσης τὸν Σαμπλίτην εἰς τὸν Μωρέαν. Ήμπορεῖς;

— Ακούεις ήμπορῶ; Μὰ τὸν ἄγιον Σπυρίδωνα, καὶ τώρα δὲν εἶγε σάγει τὸν μιτόν δρόμον ἀπὸ προγύθες, ἀν δὲν μὲ εἶγ' ἐμποδίσει δ ἐξαγόρτης σου.

— Τώρα λοιπόν, βάρβα Σπύρο μου, πλέον δὲν σ' ἐμποδίζω. 'Εννοεῖται διμως ὅτι δὲν τὸν πάρης δ

μόνον ή, τὸ πολὺ, μ' ἔνα η̄ δύω ἀνθρώπους του, χωρίς
ἄλογα καῑ χωρίς συνοδίας.

— Ο ἄγιος Σπυρίδων νὰ φυλάξῃ! ἀλογα εἰς τὸ
πλοῖόν μου! Λαν ἥθελα νὰ πνιγῷ! ...

— Κάμε δ, τι κάμης, πρέπει ν' ἀναχωρήσεις ἀπό-
ψε. "Ακουστε ...

— Καῑ τὸν ὠμέλησεν εἰς τὸ αὐτίον.

Μετὰ πέντε λεπτά ὁ πλοίαρχος ἥτον εἰς τοῦ Ρο-
βέρτου, ὃπου ὁ Νόννος ἀμέσως τὸν ἐγγόρισε, διότι
εἶγε λάβει πολλὰς συνεντεύξεις μετ' αὐτοῦ, δταν ἐπροσ-
παθεῖ διὰ προσένσης σειρᾶς διωροδοκιῶν νὰ κλονήσῃ
τὴς ἀρετῆς του τὴν αὔστηρότητα. Ή καρδία λοιπὸν
τοῦ Νόννου ἥσθιανη σφοδρὸν παλμὸν εὔτυχοῦς προ-
αιτήσεως, δταν εἶδε τὸν ναύτην.

— Λοιπὸν, ἀδελφὲ, τῷ εἶπε, πλησιάζων εἰς αὐ-
τὸν, ἐπιμένεις πάντοτε νὰ μὴ κερδήσῃς ἑκατὸν Βενε-
τικά, οὔτε ἀν γίνουν καῑ ἑκατὸν πεντήκοντα; Εἰσίνε
τόσον πλούσιοι σεῖς ἐδῶ εἰς τὴν Κέρκυραν;

— Μά τὸν ἄγιον Σπυρίδωνα, ἀπεκρίθη ὁ βάρδα
Σπύρος, εἴμαι πτωχὸς ἄνθρωπος, καῑ ἑκατὸν πεντή-
κοντα βενέτικα είναι θησαυροί δι' ἥμας. "Ομως ...

— Ω! πάλιν τοὺς κωδικούς σου! ἀνέκραξεν ὁ Ρο-
βέρτος ὑψῶν τοὺς ὄμρους τί ἀξιζούν τέλος πάντων οἱ
κωδικοὶ σου; ἀξιζούν ἑκατὸν δισκόκοντα; Σοὶ τὰ δίδω.
Ο ναύτης περιέφερε περίφοβα βλέμματα εἰς ὅλον τὸ
δωμάτιον.

— Δὲν μὲ ἀκούει κάνεις ἐδῶ; ήρώτησε.

— Κάνεις. Τί φοβεῖσαι; εἶπε, τί θέλεις;

— Νὰ ἔρχεται ἡ τύχη εἰς ἡμές καῑ νὰ τὴν ἀπω-
θεῖ, εἶναι, μὰ τὸν ἄγιον Σπυρίδωνα, διαβόλου πείραξις.
Δέχομαι νὰ σᾶς φέρω εἰς τὸν Μωρέαν.

— Δέχεται! ἔκραξε συγχρόνως ὁ Ροβέρτος καῑ
ὁ Νόννος, καῑ διέγον θλεύψε νὰ βριθῶσιν εἰς τὰς ἀγ-
κάλας του.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, εἶπεν ὁ ναύτης, μὴ τόσον δυνα-
τὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ Διοικητής, διότι θεοῦ πρόσωπον δὲν
θὰ ιδῶ ποτέ.

— Πῶς! ὁ διοικητής! εἶπεν ὁ Νόννος. Διατὶ νὰ μὴ
τὸ μάθῃ ὁ διοικητής;

— Αγ δὲν θέλετε νὰ μὲ λῦτε νὰ κρέμωμαι αὐ-
ριον εἰς τὰ ἔξαρτιά μου, σᾶς δρκίω εἰς τὸν ἄγιον
Σπυρίδωνα νὰ μὴ μὲ προσδώσετε. Αγ ώς τώρα δὲν ἡ-
θέλησα νὰ σᾶς δεγκῶ εἰς τὸ πλοῖόν μου, καῑ ἀν κά-
νεν ἄλλο πλοῖον δὲν σᾶς ἐδέγκη, εἶναι διότι ἔχομεν
ἄλλοι αὐτηράν διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ.

— Τοῦ διοικητοῦ; ὑπελαβεν ὁ Ροβέρτος. Αλλὰ
διατὶ σᾶς ἐμποδίζει ὁ διοικητής νὰ μὲ δεγκῆτε εἰς τὰ
πλοῖά σας;

— Μὴ γάρ ἡξεύρω κ' ἔγω; Μᾶς παρήγγειλεν δ-
λούς δτι, ἀν δι' ὅλα τὰ πλούτη τοῦ Μωρέως ναυλώσῃ
κάνεις μας τὸ πλοῖόν του εἰς τὴν Χψηλότητά σας, ἐ-
χει νὰ πάθῃ τὰ ἀνήκουστα ὄλοι ἐτρομάξαμεν, διότι
ἡξεύρομεν δτι ἡ Ἔξοχότης του, δταν φοβερίζῃ, δὲν φο-
βαίζει ματαίως. Αγ διμως μὲ ὑπόσχεσθε νὰ τὸ φυ-
λάξετε μυστικόν, καθὼς νυκτώσῃ, σύρω τὴν ἄγκυραν,
καῑ ὅ.τι γίνη ἀς γίνη.

— Τί λέγετε, Χψηλότατε; ήρώτησεν ὁ Νόννος.

— Έρωτᾶς τί λέγω; Καθὼς νυκτώσῃ! εἶπεν ὁ
Ροβέρτος,

— Καὶ καθὼς ἀφήσωμεν δπίσωμας τὸν λιμένη,
ἐξηκολούθησεν ὁ Νόννος, θὰ σοὶ μετρήσω τὰ ἑκατόν δη-
δοκούντα βενέτικά.

— Καὶ δταν πατήσω τὴν γῆν τοῦ Μωρέως, ἐ-
πρόσθεσεν ὁ Ροβέρτος, θὰ σοὶ μετρήσω ἀλλα πεντή-
κοντα!

— Ο ἄγιος Σπυρίδων νὰ σᾶς ἔχῃ καλὰ, εἶπεν
ναύτης. Καθὼς νυκτώσῃ λοιπόν. Οἱ δύο σας καῑ τὸ
πολὺ μὲ ἔνα ὑπηρέτην. Τὸ πλοῖόν μου δὲν ἔχει τόπον
διὰ περισσοτέρους.

Καὶ ἐξῆλθεν ὁ ναύτης. Τὴν ίδιαν στιγμὴν ἤρχισαν
αἱ προπαρασκευαὶ τῆς ἀναχωρήσεως. Εἰς πιστός ὑ-
πηρέτης, δστις ἐμελλε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, διετάχθη
νὰ συσκευάσῃ ἐν μεγάλῃ μυστικότητι καῑ βίᾳ τὰ ἀ-
ναγκαιότερα, καῑ ἀμα δύτης δηλιος νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὸ
πλοῖον.

Ταύτην τὴν στιγμὴν οἱ ὑπηρέται ἀνήγγειλαν ἐπί-
σκεψιν τοῦ διοικητοῦ.

— Εἰς καλὴν στιγμὴν ἔρχεται, ἀνέκρεεν ὁ Ρο-
βέρτος. Θὰ τῷ εἶπῶ κατὰ πρόσωπον δτι είναι ἄνθρω-
πος αἰσχιστός, δτι είναι προδότης κατάπτυστος. Θὰ
κενώσω τούλαχιστον τὴν ὄργην ἥτις βραζει εἰς τὶ
στῆθός μου.

— Η ὑμετέρα Χψηλότης ἐπιθυμεῖ ίσως νὰ μείνῃ
κάνεις μῆνα ἀκόμη εἰς Κέρκυραν. Ο διοικητής δὲν
ἐνεργεῖ βεβαίως μόνον ἀπό δρεξιν τοῦ νὰ μᾶς προσί-
δῃ η νὰ μᾶς ποτίζῃ τὸν ἀνούσιον οἰνόν του. Υπάρ-
χει ἀναμφιβόλως κεχυμένον τι συμφέρον, κατα-
γένεις τις ῥαδιουργία. Τὸ μόνον φρόνιμον είναι νὰ
διαφύγωμεν τὰ δίκτυα του γιαρίς νὰ τὸ ὑποπτεύῃ.
Παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν Χψηλότητα νὰ καταστεῖη
τὸν θεμόν της.

— Ο διοικητής εἰτελθὼν διέκοψε τὸν διάλογόν των.
Ηλθε δὲ μὲ πολλὴν εὐγένειαν νὰ τοὺς προσκαλέσῃ
διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς δεῖπνον, δπου ἐμελλε νὰ
παρουσιάσῃ εἰς τὸν Χψηλότηταν αὐθέντην δλους τοὺς
προσύχοντας τῶν ἐγγωρίων.

Ο Ροβέρτος ἔλαβεν ἔκφρασιν αἰλούρου, ἐτίμου
νὰ πηδήσῃ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀντιπάλου του. Ο
Νόννος διμως ἐπεισε ν ἐπαντίσῃ, καῑ μὲ ἀκόμη πε-
ρισσοτέραν εὐγένειαν νὰ εὐχαριστήσῃ δεγόμενος ἐ-
μέρους ἀμφοτερών. Αἰσθανόμενος δὲ καῑ ὁ Ροβέρτος
δτι ἡ σιωπὴ του ἐδύνατο νὰ παρεξηγηθῇ, ἐπρόσθεσε
καῑ αὐτὸς τὴν διαβεβαίωσιν δτι θέλει ἔλθει μετὰ μεγ-
στης χαρᾶς. Καὶ, ώς ἀν εἶχε διὰ μιᾶς λυθῆ ἡ δριγήτης
ἥτις ἐσκίαζε τὰς ιθέας του, προτελθὼν πρὸς τὸν διο-
κητὴν μετὰ πολλῆς ἀφελείας,

— Μᾶς ἐδαψίλευσατε, τῷ εἶπε, καὶ εἶδος φελο-
ξενίας. Αλλὰ σῆς δμολογῷ δτι μιᾶς είναι πρὸ πάν-
των ἡ ἀγαπητή μου διατκέδαστις, καῑ ώς χάριν θὰ
σᾶς ζητήσω νὰ μοὶ τὴν προμηθεύσετε ἐν ὅσῳ ἀκόμη
είμαι ἡμαγκασμένος νὰ μείνω εἰς τὴν νῆσόν σας.

— Ποία είναι: αὐτή; ήρώτησεν ὁ διοικητής μετ' ἐκ-
πλήξεως ἥτις δὲν προήρχετο ἀπό μόνην τὴν ἀ-
γνοιάν του περὶ τοῦ εἰδούς τῆς διατκέδαστεως.—
— Τὸ κυνήγιον, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Εἴμαι βέβαιος

δη τὰ βίουνά τας πρέπει νὰ έχουν και λαγωαύς, ίσως και ἐλάφους.

— 'Αναμφιβόλως, είπεν ὁ Διοικητής. Και είμας μετάδεις εἰς τὰς διαταγάς τῆς Υψηλότητός σας.

— Είναι δυνατόν αὔριον λοιπὸν νὰ ἔξελθωμεν, ομίζετε, εἰς κυνήγιον;

— Αὔριον; ήρώτησε μὲ παράδειξον μειδίαμεν ὁ Διοικητής. 'Ω! μάλιστα! δταν διατάττη ἡ ὄμετέρα Υψηλότης. Περὶ τούτου δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν ἀπόμεινας τὴν τράπεζαν.

— 'Απόμεινας λοιπὸν! εἶπεν ὁ Ροβέρτος, και ἔχω ρίθησαν.

— Τὴν δὲ σπέραν, κατὰ τὴν προσβιωρισμένην ὥραν τοῦ λαμπροῦ δείπνου, καὶ δὲ ἐμελλον νὰ παντοποιῶσιν εἰς τὸν Ροβέρτον δλοις οἱ μεγιστᾶνες τῆς νήσου, ὑπηρέτης τοῦ αὐθέντου τῆς Πελοποννήσου ἐπήτητος νὰ διαλήσῃ τὸν διοικητήν. 'Οταν εἰσῆλθεν δικαῖος, ἔμεινεν ἐπὶ τεινας στιγμὰς βωβδὸς ὑπὸ ἐκελήδων διότι, ἐνῷ ἐνόμιζεν δτι θέλει εὑρει αὐτὸν ἐνώπιον πολυτελοῦς τραπέζης, περιεστοιχισμένον ὑφ' ὅλην τῶν Κερκυραίων ἀργόντων, και περιμένοντα τὸν αὐθέντην του, τον εὗρε μόνον, τὸν εὐναῖον ἐνδεδυμένον ἐμπρὸς μικρᾶς στρογγύλης τραπέζης καθήμενον, και εἰς λόγηνον υποτάζοντος φῶς ἀσχολισμένον περὶ τὰ ἔγγρατα λείψανα λιτοῦ δείπνου. 'Αναγκασθεὶς τέλος νὰ ὀμιλήσῃ δὲ τὴν διοικητής,

— 'Ο αὐθέντης μου, εἶπε, σᾶς παρακαλεῖ νὰ μὴ τὸν περιμείνετε, διότι τὸν κατέλαβε κεραλαλγία σφοδρά, και ηγανκασθη ν' ἀναπαυθῇ ἀπόμεινας, διὰ νὰ ἔγινη αὔριον διὰ τὸ κυνήγιον.

— Καλὰ ἔκαμεν δτι ἀνεπαύθη ἀπεκρίθη διοικητής. Εἶπε τον νὰ κοιμηθῇ ήσύγιας. Προεῖδα τὴν κεραλαλγίαν του και δὲν τὸν περιέμεινα.

Ο ὑπηρέτης μὲ τεταμένους τοὺς δρθαλμοὺς και μὲ γάσκον στόμα ἔξηλθε γωρίς ν' ἀποκριθῇ.

Μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ ὁ Ροβέρτος, δ Νόννος και ὁ ὑπηρέτης, ἐνδεδυμένοι ὡς ναῦται, και ἀνὰ ἓν δέμα ἔκαστος ὑπὸ μάλις ἡ ἐπὶ τῶν ὄμων ἔχοντες, ἔξτραθον τοῦ καταλύματός των και προπορευομένου τοῦ βάρβα Σπύρου, διευθύνθησαν δι' ὅδῶν μεμονωμένων και σκοτεινῶν πρὸς τὸν λιμένα. Φθάσαντες δὲ ἐδῶ, ποῖον τρόπον ἡ σθάνθησαν, ὅταν ἤκουσαν ἀνθρωπὸν προσσημείαν τὸν ναύτην, και δὲ ἀνθρωπὸς οὗτος ἦτον διοικητής.

— Βάρβο Σπύρο, τῷ εἶπε, εὖ εἶσαι;

— 'Εγὼ, 'Εξογώτατε εἶπεν αὐτὸς, δλος εἰς τὰς διαταγάς της.

— 'Εχομεν καλὰ και νωπὰ γωνίδια;

— Νωπά, 'Εξογώτατε, δὲν ἔχω. Μάτὸν ἄγιον Σπύριδωνας σοῦ υπόσχομαι νὰ ἔχω ἀξιόλογα αὔριον.

— 'Ακουσε, φίλε μου, ὑπέλασθε διοικητής. Αὔριον θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ συνοδεύω τὸν Υψηλότατον αὐθέντην τῆς Πελοποννήσου εἰς τὸ κηνύγιον. Νὰ μὲ φέρῃς τὰ μεγαλύτερα δποῦ πρέφετ ἡ Θάλασσα. Τὰ θέλω ὄμως πρὶν ἔξημερώσῃ. Νὰ σὲ θῶ! Τρέχε εἰς και ἵππους νὰ μεταβῶμεν εἰς Ἀνδραβίδαν.

— Αὐτὴν τὴν στιγμὴν, 'Εξογώτατε, εἰς τὴν σκάρην μου, και ἀναγωρῶ.

Και δὲ εἶπεν οὗτος και ἐπράξεν ἐπήδησεν εἰς τὸ πλοῖόν του κατόπιν τῶν τριῶν δόσιπόρων στίνες γωρίς νὰ προφέρωσι λέξιν εἰχον εἰσέλθει πρῶτοι, και ἀνείλκυσε τὴν ἄγκυραν.

— 'Ωρα καλὴ σου, φίλε μου, τῷ ἐφώναξεν διοικητής. Αὔριον τὰ γωνίδια!

— Εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ ἄγιου Σπύριδωνος, 'Εξογώτατε, ἀπεκρίθη δ πλοίαρχος, ἀπωθῶν μὲ τὴν κώπην τὴν προκυμαίαν.

Και ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ πλοῖον ἐμακρύνετο φέρον τὸν Ροβέρτον και τὸν Νόννον, τρίβοντας τὰς γείρας και καγγάλους, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐμακρύνετο καγγάλους και τρίβοντας γείρας διοικητής. Η ἡμέρα αὕτη ἦτον ἡ εἰκοστή, ἑκτη τοῦ Φεβρουαρίου.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ ἐπεδόθη εἰς τὸν διοικητήν ἐπιστολὴ τοῦ Ροβέρτου, ζητοῦντος συγγνώμην δτι δὲν δύναται νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸ κυνήγιον, διότι, εὐρῶν αἰσθητίας εύκαιρίαν, ἀνεγάγεται διὰ τὴν Πελοπόννησον, και παρακαλοῦντος αὐτὸν νὰ τῷ πέμψῃ κατόπιν τὴν συνοδίαν του.

ΚΕΦ. ΙΓ.

Μετὰ δὲ ημερῶν εύτυχεστάτην θαλασσοπλοΐαν, τὴν τετάρτην Μαρτίου, οἱ φυγάδες τῆς Κερκύρας προσωριμίσθησαν εἰς ἄγιον Ζαχαρίαν. Ο Ροβέρτος ἐπέδησε πεῶτος ἀπὸ τὸ πλοιάριον, και τὴν ἐρημὸν παραλίαν πατήσας, ἔθηκε θεατρικῶς τὴν μίαν γείρα ἐπὶ τῶν βράγων, και ἔξετενε τὴν ἄλλην, ὡς λαμβάνων κατοχὴν τῆς κληρονομίας του. Μετ' αὐτὸν ἀπέβη δ Νόννος, και ἔκτείνες τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν Ροβέρτον τὸν προεφώνησε. Χαίρε δ αὐθέντης τοῦ Μωρέως. Τελευταῖος ἔξετενε τὴν γείρα διάρρεα Σπύρος και δεγχθεὶς τὰ ὑποσχεθέντα πεντέκοντα φλωρία, γωρίς στιγμὴν νὰ γρονθοτριβήσῃ ἔστρεψε τὰ ιστιά πρὸς τὸν ἀνεμον, και τὴν πρύμνην πρὸς τὴν Κέρκυραν.

Αλλ' ὅτι δ Ροβέρτος ἀνεγνώρισεν αὐτὸς ἐκυτὸν κυατίργην τῆς Πελοποννήσου τοῦτο δὲν ἤκει ἀκόμη, ἐπρεπε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ και τὸ ὄπήκοον του, εἰς δὲ τὴν ἐρημὸν τοῦ ἄγιου Ζαχαρίου ἀκτὴν ὑπέκρισεν δὲν ὑπῆργεν. Ανάγκη πᾶσα ἦτον λοιπὸν νὰ προγωρίσωσι πρὸς τὰ ἐνδότερα.

— Και τώρα; εἶπε λοιπὸν δ Ροβέρτος ἀφοῦ συγχλήσεν ἀπὸ τὴν ἔκστασιν τῆς συναιτίθησεως τῆς δυνάμεως του.

— Και τώρα, ἀπεκρίθη δ Νόννος, ἀπὸ ἐδῶ ἐως τὴν Ἀνδραβίδαν εἶναι τριῶν ωρῶν δρόμος, ἀπλοῦς περίπατος δὲ τὴν ὑμετέραν Υψηλότητα.

— Πῶς; θελεῖς νὰ παρουσιασθῶ πεζὸς ως ἐπαίτης εἰς μίαν τῶν μεγαλοπόλεων τῆς ἐπικρατείας μου; Δὲν ἔμενεν ἄλλο παρὸ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ δ 'Αννα διατρέχοντας τὸν Μωρέαν ως πεζοδρόμους δχι! Υπάγομεν εἰς τὸν ἄγιον Ζαχαρίαν, ἐπειδή εἶναι ἐδῶ πλησίον, και ἔχει λαμβάνων ἀπὸ τὸν διοικητὴν συνοδίαν θέλω ὄμως πρὶν ἔξημερώσῃ. Νὰ σὲ θῶ! Τρέχε εἰς και ἵππους νὰ μεταβῶμεν εἰς Ἀνδραβίδαν.

— Νὰ υπάγωμεν εἰς ἄγιον Ζαχαρίαν, εἶπεν δ Νόννος, ἐν διευθύνοντο δμοῦ πρὸς δύω ἀποθήκας ἀγροσκεπεῖς και μίαν ἐκκλησίαν πεπαλαιωμένην, νὰ

νπάγωμεν εἰς ἄγιον Ζαχαρίαν δὲν εἶναι δύσκολον, διότι ίδου ἐφθάσαμεν. Διὰ τὰ λοιπὰ ὅλα, νὰ ιδώμεν.

— Πώς· ἐφθασαμεν! Ποῦ εἶναι δ' ἄγιος Ζαχαρίας;

— Η ἐκκλησία ἔκεινη. Καὶ αὐταὶ αἱ καλύβαι· ἐδῶ εἶναι τὰ δημόσια καταστήματά του, τὸ τελωνεῖον καὶ τὸ λιμεναρχεῖον· καὶ ὁ ἀγροτικὸς ἔκεινος δατις γάρ σκει ἔκει εἰς τὸν ήλιον ἡπλωμένος εἶναι οἱ κατοικοι· καὶ ὁ διοικητής του.

Τὰ προσίμια ταῦτα τῆς ἐγκαθίδρυσεώς του δέν ἐφάνησαν λαμπρὰ εἰς τὸν Ροβέρτον, ἀλλὰ ἔπειπε νὰ μην,

τὰ διχθῇ διποίκη ἥταν, δι' ὃ πληριάσας εἰς τὸν κοιμώ μενον,

— Ακούσε, φίλε, τῷ εἴπε, κινῶν αὐτὸν μὲ τὸν πόδα, ἡμπορεῖς νὰ μᾶς προμηθεύσῃς τρία ἄλογα διὰ τὴν Ανδραβίδαν;

— Αἴ! τί εἶναι; τί θέλετε; Ἡρώτησεν αὐτὸς μὲ

φωνὴν τραχείαν, ἀναπηδήσας καὶ τρίβων τοὺς δρυαλ-

μάνς του.

— Τρία ἄλογα νὰ μπάγωμεν εἰς τὴν Ανδραβίδαν,

ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος.

— Ποιοι εἶσθε σεῖς; πῶς ἥλθατε ἐδῶ; Ἡρώτησεν

δ τελώνης δργίλως.

— Εἰμεθα ξένοι, ἀπεκρίθη πάλιν ὁ Ροβέρτος· ἥλ-

θομεν ἀπὸ τὴν Κέρκυραν μὲ τὸ πλοιάριον ἔκειν· δικοῦ

βλέπεις ἔκει κ' ἐπιστρέψει.

— Πῶς; ἀτόλμητος καὶ σᾶς ἀπεδίδατε γωσὶς τῆς ἀδείας μου; Ποῦ εἶναι τὰ διαβατήριά σας; ποῦ εἶναι τὰ ἔγγραφα τοῦ Ιλλαιάργου; ἀνέκραξε χειρογομῶν ὁ τελώνης.

— Μὴ μᾶς πονοκεφαλῆς μὲ τὰ ἔγγραφά σου, μὴ

τὸ μετανοήσης. Εἰπέ μας ἀν' θὰ μᾶς εὔρεις τρία ἄλογα

διὰ τὴν Ανδραβίδαν, ἐπανέλαβεν ὁ Ροβέρτος. ὁργι-

ζόμενος ἥδη διὰ τὴν αὐθαίδειαν τοῦ ἀνθρώπου

— Α! σᾶς ἀπεδίδασεν ἐδῶ χωρὶς τῆς ἀδείας μου,

ἐξτριλούθει φωνάζων αὐτὸς μὲ ὅλον τὸν ξέλον τῆς

προστηλησίστης ἀξιοπρεπείας του. Εἰσθε χλέπται. Δέν

ἔχετε ἔγγραφα, εἰσθε λαθρέμποροι.

Ο Ροβέρτος ἀνέλαβε τότε τὸ ἡγεμονικώτερον ὄ-

ρος του, τὸ ὄφος τῶν μεγάλων περιστάσεων.

— Άφεν! εἶπε, ἡξεύρεις τίς είματι; Είμαι ὁ Ροβέρτος Σαμπλίστης, ὁ αὐθέντης τῆς Πελοποννήσου,

καὶ σὲ προττάζω νὰ μοὶ ρέρης τρεῖς ίππους νὰ μπάγω

εἰς Ανδραβίδαν.

— Θὰ μπάγης καὶ σὺ καὶ οἱ σύντροφοί σου εἰς τῆς Ανδραβίδας τὴν φυλακήν. Έκεὶ θὰ ἔξηγήσῃς ἀν

εῖται παραίφρων ἡ ἡδη εἶσαι κακούργος.

Ο Νόννος ἔθεσε τὴν γειτρά του ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ροβέρτου, διστις ὑψοῦτο ἥδη νὰ τιμωρήσῃ τὸν αὐθαίδη.

— Χψηλότατε, τῷ εἴπε, συγχωρήσατε τὸν ἀνόη-

τον τοῦτον. Ετάγθη ἐδῶ νὰ φυλάττῃ τὴν ἔρημον

ταύτην, καὶ εἶναι ἐκτὸς τοῦ κόσμου· δὲν ἡξεύρει τί

τῷ λέγομεν.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν τελώνη,

— Ακούσε, ἀδελφὲ, τῷ εἴπε, οὕτε χλέπται εἴμενα

οὕτε λαθρέμποροι· διτεῖ δὲν ἔχεις τρεῖς ίππους νὰ μᾶς

διέπειπεν εἰς τὸν εἴπης, τὸ ἐννοῶ.

Βλέπω ὅμως μίαν φθισικὴν ἡμίονον, ἥτις βόσκει ἔκει

άκρους τοὺς δακτύλους ὑπὸ μάλης τὸν κιντάνον ὅπως

εἰς τὴν βάλταν. Αὐτὴν θὰ δώσῃς εἰς τὸν ὄπηρέτην ως νὰ φέρῃ εἰς Ἀνδραβίδαν τὴν εἰδησιν στὶς ἥλθουμεν, ἐνῷ ἡμεῖς θὰ μείνωμεν ἐδῶ νὰ τὸν περιμείνωμεν. Καὶ ἐπειδὴ θὰ τῷ δώσῃς τὸ ζωόν σου, λάβε τοῦτο. — Καὶ τῷ εἴδωλον ἐν φλωρίσιν. — Λαν δημος εἰχεις ὅρεξιν νὰ μη τὸ διώτηρε, τότε ἔχομεν τοῦτο, — καὶ τῷ εἴδεις τὴν ἀξιοτελεστού ράβδον του.

Εἰς τόπον ἴσχυρον· λόγους δ τελώνης δὲν εὔρε τι νάντιτάξῃ· ἐλαῦεν ἐπομένως τὸ φλωρίσιν καὶ εἴδωκε τὴν

Τεσσαρας ὥρας περιέμεινεν ἀκόμη δ τοῦ Ροβέρτος εἰς τὴν παραλίαν τῆς ἡγεμονίας του, διτε τέλος εἰδε νέφος κονιορτοῦ εἰς τὸ βάθος, τῆς πεδιάδος ἐγειρόμενον, καὶ ταχέως προγωρίσην ώς ἀν ἐδιώκετο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Οταν δ' ἐφθασε πληθύσιν, προέκυψεν ἐξ αὐτοῦ ἀπὸ ρυτῆρος τρέχων ἐφιππος δ τοῦ Ραιμόνδος, καὶ πηδήσας ἀπὸ τὸν ἵππον του, ἐξόρθη εἰς τὰς ἀγκαλὰς τοῦ Ροβέρτου.

Ο Σαμπλίστης τὸν εἰδέγηθη μετὰ φιλοτροπίους διλίγον, βεβιασμένης. Αλλ' αὐτὸς, πρὶν ἀρήσῃ τὸν

χύριόν του νὰ ἐκφράσῃ διὰ λέξεων τὴν δυσαρέσκειά του, τῷ διηγήθη πῶς δ ἐπάρσατος ἔκεινος πλοίαργος τῆς Κέρκυρας, ἔγων διαταγήν τοῦ διοικητοῦ νὰ διώξῃ τὸν λίσσατα, γωρίς οὐδὲ στιγμήν ἀπολέσῃ, εἰς καμ-

μίαν παράληστιν του δὲν ἥθελα νὰ ἐνδώσῃ, καὶ νὰ τὸν ἀποδιδόσῃ εἰς Κέρκυραν· ἐν τούτοις δ ὅτι τὸν

Πελοποννήσου, καὶ εἶδεν δ τοῦ Ραιμόνδος ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἔξαπολουθήσωσι μέγρε τῆς Κρήτης, εἰς μίαν λα-

ξοδρομίαν ἥτις ἐπλησίασεν ώς λίθου δολίνη εἰς τὴν πα-

ραλίαν, διτι ἥτοι μάσθη νὰ βιοθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, σπερ ἰδίων δ πλοίαργος συγκατένευσε νὰ τὸν ἀποδιδόσῃ.

Αἱ ἀρελεῖς ἔξηγήσεις αῦται διέλυσαν τὸ τελευταῖον

νέος εἶπι τοῦ μετώπου τοῦ Ροβέρτου, καὶ ἡ λοιπὴ των συνέντευξις ὑπῆρξε περιπαθεστάτη. Μετ' ὀλίγας δὲ

στιγμάς, νέον νέφος ἀνέθορεν εἰς τὸν δρίζοντα, ἀλλὰ τοῦτο προέβανε βραδύτερον καὶ ἐπισημότερον. Εοθα-

σεν δημος καὶ αὐτὸς τελευταῖον, καὶ ἐφάνη περιέγον τὸν σεβάσματον κιβετάνον, ἡ δόμαρχον Ανδραβίδας,

μεθ' ὀλης τῆς συνοδίας τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν προύχοντων τῆς πόλεως, ἔρχομένων ἐν πομπῇ νὰ δεγχθῶσι τὸν νέον των ἡγεμόνων. Προήρχετο δ ἡ βρα-

δύτης τῆς πορείας αὐτῶν πρῶτον ἐξ ἀναγκαίας εἰς τοιαύτην πομπὴν εὐπρεπείας καὶ κασμότητος, καὶ δεύτερον ἐκ τοῦ διτι, ἐκτὸς τοῦ δημαρχοῦ καὶ τοῦ

γραμματέως αὐτοῦ, οἱ λοιποὶ πάντες ἐπόμπευσαν ἐπὶ πώλων δηματαν, τόσον σπάνιος εἴχε καταντῆσαι τότε εἰς τὴν Πελοπόννησον δ εὐγενέστερος ἵππος, καὶ τοὺς

ὑπάρχοντας συνεωνοῦντο οἱ ἵπποται διὰ τὴν ὄπηρέτην των. Εσύροντα δὲ καὶ ἐκ τοῦ γαληνοῦ δύω ἐπερσοὶ

ἵπποι πλουσίως κεκοσυημένοι διὰ φαλάρων ὀλίγον αὐτοσχεδίων, δανεισθέντες παρὰ δύω τῶν πλούσιω-

τέρων μυλωθρῶν τῆς πόλεως.

Ο Ροβέρτος προσεφέρθη εἰς τὴν πρώτην ταύτην

ὑποδοχὴν τῶν ὑπηρεσίων του ἡγεμονικώτατα. Ήτον γράτα νὰ τὸν ιδῇ τις μὲ πόσην εὐμένειαν ἡγγισε μὲ βλέπω μίαν φθισικὴν ἡμίονον, ἥτις βόσκει ἔκει ἄκρους τοὺς δακτύλους μάλης τὸν κιντάνον ὅπως

τὸν ὄντες προσπεσόντα καὶ ποδικυνήσαντα, μὲν πό-
τη συγχατάβασιν ἐχαιρέτα δεχόμενος τῶν λοιπῶν τὰς
ζητηκραυγίας. Ἐπειτα δέ, καθ' ὅλην τὴν δόσον προ-
πορεύομενος, ὡς ἀνῆκεν εἰς τὸν μέγαν βαθύκον του,
πεπέτεινεν ἀνὰ πᾶν τέταστον εἰς τὸν παρακολουθοῦντα
δῆμαρχον μίαν λέξιν θυτάτημένην εἰς τὸ λεξικὸν τῶν μεγά-
λων τόπων, καὶ οὐδέν προδικάζεσσαν τῶν μεγά-
λων ζητημάτων τῆς μελλούσης διοχήτεως.

Οὐταν ἔρθασεν εἰς Ἀνδραβίδαν, ὁ Ροδέρτος εἰς ἑτηθήθη
τὴν μεγαλοπρεπεστάτην τῶν οἰκιῶν, αὐτὴν ἔκεινην
ἡ πρότινος κατώκει ὁ Βιλλαρδουίνος, καὶ ἔξεπλάγη
μὲν ὕδων δτι ἀντὶ τοῦ τοποτηρητοῦ τὸν ὑπεδέχθη εἰς
τὴν κεφαλὴν τῆς κλίμακος ὁ Πετραλείφας, ἔξεπιμησεν
ἔμως ἐπιεικεστάτα τοὺς λόγους τῆς τοιαύτης διαχω-
νῆς. Οταν ἔμαθε μὲν δτοῦ Βιλλαρδουίνος ἀπῆλθεν εἰς
Βλαζίου ὅπως τὸν περιμένη ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς· καὶ τὸν
ὑπεδέχθη ἐπίσης ἀξιοπρεπῶς, ἀντὶ τρυποῦ διὰ τοῦ Που-
ταροῦ, εἴτε δὲ πλησίον τοῦ πάπικου τῆς θαλλουσαν
ἐκγονον, ἥτις τὸ μειδίακα τῷ ἐφάνη, εὐφρατέστερον
ἀπὸ ὅλους τοὺς πανηγυρικοὺς λόγους ἔκεινον.

Μετά τὴν ἐπίσημον δὲ ὑποδογήην, ἀφοῦ παρευτίσατεν
μὲν Πετραλείφας εἰς τὸν νέον ἡγεμόνα τοὺς ἐπιση-
μοτέρους τῶν δπαθῶν του, ὁ δὲ Ροδέρτος τὸν Νόν
νον εἰς τὸν Πετραλείσαν, ἐπρότεινεν αὐτὸς νὰ πέμψῃ
πλεόρων πρός τὸν Βιλλαρδουίνον εἰς Βλαζίον.

— Μή, πρὸς γάριν μου, εἶπεν ὁ Ροδέρτος. Ἄφετε
μὲν ἀναπνεύσω μίαν ἡμέραν. Μερικαὶ στιγμαὶ μετα-
βοῦ φίλων καὶ μακράν τῶν ὑποθέσεων μοὶ εἶναι ἀνα-
γκαῖαι· μετὰ τὴν ὄχληράν δοσιτορίαν. Προσέτι δέ κα-
θηκον φιλοφροσύνης καὶ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ ἀπέλθω
ἐπὶ πρὸς τὸν γέροντα Βιλλαρδουίνον, ὅγις νὰ τὸν φέρω
πρὸς πρός ἐκεῖ. Ἄφετε νὰ τῷ φέρω ἐγὼ τὴν εἰδήσων
τῆς ἀσίεστος μου.

Βίστη τὴν εὐχὴν ταύτην τοῦ Ροδέρτου δὲν εἶπεν
οὐτὸς ἐπειθύμει νὰ ἀντιτάξῃ τι ὁ Πετραλείφας, διότι
τὸ ξεύκερε μάλιστα νὰ ἔχῃ ἐπὶ τινας στιγμάς, διότι
διλγαῖ καὶ δὲν ήταν, τὸν νέον ἡγεμόνα μόνον καὶ πρε-
μπταστον εἰς τὴν κατογήν του.

Καὶ τινες μὲν τῶν προτοίκων Ἀνδραβίδας ὑπέλαθον
ὅτι ἐστάλη ὁ γγειωφόρος πρὸς τὸν Βασιλέα, διότι
εἶδαν εἰς τὸ λυκαυγές τῆς νυκτὸς τὸν Ραμόνδον συ-
ομιλοῦντα εἰς τὰς ἐπαγατιάς τῆς πόλεως κρυφίως
μεσὶ ἵππεως, διότις ἐν τῷ ἐμῷ ἀνεγέρτησεν ὡς πάστρος
ἡ πρὸς μετημόρθεν. Ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶχαν ἀ-
κούσει τὸν λόγον τοῦ ἡγεμόνος· οἱ δὲ μεμυρένοι ἐ-
θεωρησαν τὴν ἀποστολὴν ταύτην ὡς ἀφοροῦσαν τὴν
τελετὴν τῆς ἑσπέρας ἐκαίνης. Διότι τῆς πόλεως τὸ
δημοσια καταστήματος ἐφωτιγωγήθησαν. εἰς τὰς
πλατείας ἔκκιον πύραι, ὃς ἐπῆδων ἀλαλάζοντες πα-
θεῖσαν Πετραλείφου δὲ ὁ Ροδέρτος ἐπροκάθητο
καυπροῦ δείπνου, ἔχων ἐκ δεξιῶν τὸν σεβάσμιον πε-
νθεόν. ἐξ εὐθυνύμων τὴν εὔχαριν θυγατέρα ποῦ αὐ-
θεῖσαν τῆς Ἑλλάδος, τὴν δὲ ἐπίλοιπον δλην γάντα,
τύμπανα κροτοῦντα καὶ σειράλια τερετίζοντα ἐμπρός
τῶν παραθύρων τοῦ ἡγεμόνος, ἔξεκαθρευσον αὐτὸν με-
τάμεγίστης τομῆς, καὶ τὸν ἀπέσπων ἀπὸ τὴν Ζαλτη-
νής μεθης, μέθης ὅμως, ἀρθήτῳ πρὸς ἐπαινόν του,
τὴν ἐπικουρίου, καὶ τὸν ὁρτινωτὸν τῆς Ἀνδραβίδας

ἀπόπνεούσης, ἀλλ' οὐτὶς ἀδέλφοι, καὶ ἔξαρθείσης ἐκ τῆς
γλυκειας φλογὸς τῶν βλεμμάτων τῆς Ἀγγης.

Τὴν ἐπαύριον περὶ ἀναγωρήσεως οὐδεὶς ἔγινε λό-
γος, ἀλλ' ὁ Ροδέρτος ἀκούσας τὴν προτεραιάν παρὰ
τῆς Ἀγγης πόσον εὐηρεστεῖτο εἰς τοὺς ἐφιππους πε-
ριδιαδάσσεις παρῆγγεινε τοιαύτην εἰς τὸ μέσον τῆς ἡ-
μέρας, διὸ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πόλιν καὶ τὰ περίγωρα,
καὶ καθ' ὅλην τὴν ἐκδρομήν, ἵππεύων πλησίον τῆς
νέας κάρης, ἔδειγχθη φιλοφρονέστατα ὁ πιστὸς ἴππο-
της αὐτῆς. τὴν δὲ ἑσπέραν ἀπέσιδεν αὐτὸς τὸ δεῖπνον
εἰς τοὺς εὐγενεῖς ζευδόχους του.

— Καὶ αὐτοῦ ἤργιτο νὰ δικιλῆ, ἣν καὶ μετά τινων
δισταγμῶν, καὶ ὡς επιθυμῶν νὰ εῦρῃ κωλυμάτα πε-
ρὶ τῆς ἀναγωρῆτεώς του διὰ τὴν ἐπαύριον. Καὶ τῆς
μὲν Ἀγγης οἱ ὄφθαλμοι ἦσαν ἀλτήσεις κάλυμα πάντο-
τε, ἀλλ' δγι καὶ διολογούμενον, τὸ δὲ στόμα αὐτῆς
έμενε βιωτὸν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο· ὁ δὲ Πετραλεί-
φας, δὲν παρεκίνει μὲν τὴν ἀναγωρήσιν, ἀλλ' αὔτε καὶ
νὰ τὴν ἀναβαθήτελμα. Ήττε ήθελεν ἀποφασίευθη, ἀν
ἄμεσως μετά τὸ δεῖπνον ἐργόμενος, ὁ Λιβιτάνος δὲν
ἀνήγγελεν εἰς τὸν Ροδέρτον δτι οἱ κάτοικοι τῶν πέ-
ριες γωγίων ἀξέτουν τὴν ἀδειαν νὰ ἔλθωσι τὴν ἐπαύ-
ριον εἰς προσκύνησην τοῦ νέου αὐθέντου πων. Τοῦτο
έλευ τὸ ζήτημα, καὶ η ἀπόρρατες ἔγινεν δτι θέλει μεί-
νει ἀκόμη μίαν ἡμέραν.

Τὴν ἐπιεῦσαν, μίαν η δύω ώρας μετά τὴν ἀνατολήν
τοῦ ἥιου, οἱ γωγίων κατὰ ευστημάτα εἰσήργαντο
εἰς τὴν πόλιν, προνγούμενοι ἀπὸ τὰ πύμπανο, τοὺς
αὐλοὺς δὲ τὰς λύρας των, ἀνθη εστεμμένοι καὶ ἀνθη
φέροντες εἰς τὰς γείσας, καὶ μετ' διληγον ἐπιτρωπαν
τὴν αὐλὴν τοῦ Ροδέρτου. Οστις ἐκάμητο εἰς ὑψηλὸν
ξεώστην μεταξὺ τοῦ Πετραλείφου καὶ τῆς Ἀγγης,
καὶ διλαν τῶν ἐπισημοτέρων κατοίκων τῆς πόλεως.
Η θέα τῆς ζωγραφίκης Ἑλληνικῆς ἐνδυμασίας, γῆτε
γῆτον καὶ τότε ως ζεύγειων ἐκποτε ἐν ἀσκονίᾳ πάντο-
τε πάσι τὴν Ἑλληνικήν φύσιν, τῶν ζωηῶν μετρη-
μονῶν θέματων, τῶν γοῶν οἵτινες ἀνεπόλουν δὲλτοτε
τὸν κύκλον καὶ ἀλλοτε τοῦ πυρρίγιον τῶν ἀρχαίων,
ἔθελγε τὴν ἐκπεπληγμένην τοῦ δραστικήν, ὁ ἤγρις τῆς
εὐρύθμου γλώσσης, ἡ ἀφέτεια τῶν μετρῶν καὶ πρὸ
πλευτῶν αἱ ζητηκραυγίαι ἐτερόπον τὴν κολακευομένην
του ἀκοήν. Ὁ Ροδέρτος διέταξε μετράνην διανομὴν
οἴτου καὶ τραγημάτων, καὶ η εὐωγχία διέρκετε μεγάλη
τῆς ἑσπέρας.

— Καὶ ὡς μάρας οἱ γωγίων ἐκάπου τὸ τελευταῖον πο-
τέριον καὶ ἐγέρθειν τὸν γορόν τοῦ ἀποχωριστικοῦ,
ἢ δὲ Ροδέρτος γῆτον βεβιθισμένος εἰς τουρφέρων συ-
διάλεξιν μετὰ τῆς Ἀγγης, αἰσινής εἰστήλινον ὁ Νόννος
ἐναγάνων, καὶ διευθυνθεὶς πρὸς τὸν Πετραλείφαν
ώμιλτος πολλήν διάραν ζωηρῶς μετ' αὐτοῦ. Φεινεται
δὲ δτι τῷ μετέμωτε τὴν ταύγην του, διότι καὶ αὐτὸς
ἡργιστε βιαίων νὰ γειρονομῇ, καὶ ἐπειτα ἀγρέμεις τὴν
θε πρὸς τὸν Ροδέρτον, καὶ λαβῶν αὐτὸς κατὰ μέρος,
— Γυαρίζει, τὸν ἡμέτερον, τὸ ματερόν Τύμηλεσον
περὶ τίνος συμβάσεως μεταξύ Βιλλαρδουίνου καὶ τοῦ
κόμπτος Σαμπλίτου ως πρὸς τὴν ζητηκραυγήν τῆς απου-
σίας αὐτοῦ.

— Περὶ τίνος συμβάσεως; ἐπεκρίθη ὁ Ροδέρτος,

ώχριων και αὐτός. Εἶχον ἀκούσει τι εἰς Γαλλίαν, ἀλλά τὸ ἐνδικτικὸν μῦθον. Εἶναι λοιπὸν ἀληθές;

— Τίσου ὁ Νόννος· ἀς σᾶς τὸ εἴπη.

— Ναι, ὑπέλαβεν αὐτός μετὰ ζέσεως· αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ πάκουσα βιβαιούμενον. Ὄτι ὑπάρχει συμφωνία μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ Βιλλαρδουΐνου νὰ μείνῃ αὐτός δριτεῖκός Λύθεντης τῆς Πελοποννήσου, ἀν ὁ κόμης ἔντὸς ἔνος ἔτους ἀπὸ τῆς ἀναγωρήσεώς του δὲν ἐπιστρέψῃ, η δὲν στείλῃ κάνεινα νὰ τὸν διαδεχθῇ.

— Ω! ἀληθές; εἶπε ταρατόμενος ὁ Ροβέρτος.

— Φαίνεται δτι εἶναι ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ Νόννος.

— Καὶ ἀν ἀμφίστολον ἦναι, ὑπέλαβεν ὁ Πετραλείφας, ἀπραλέστερον πάντοτε φαίνεται νὰ τὸ ἐκλαΐσῃ η μέτερα Γύψηλότης ὡς ἀληθές.

— Καὶ πότε ἀνεγάρητεν ὁ θεῖός μου; ήρώτησεν ὁ Ροβέρτος, γινόμενος δίος ἔυφραντις.

— Ο εἰδοκούμητας με δὲν ἤξευσεν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν. Διασχυρίζετο δμως δτι πρέπει νὰ ἥτον τὸν Μάρτιον.

— Τὸν Μάρτιον περίπου πρέπει νὰ ἥτον τῷ διττῷ εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Άλλα πολὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἡδη τῆς ἡμέρας ἡ γνώσις. Ισως μᾶς φωτίσῃ ὁ κινιτάνος.

Τὴν στιγμὴν ταῦτην οἱ χωρικοὶ ἀπέγιγνοντο ζητωχραυγοῦντες και τυμπανίζοντες. Ο δε Ροβέρτος, προ ελθὼν εἰς τοῦ ἐξώστου τὴν ἀκρανήν, τοὺς εὐγαριστησε μεγαλοπρεπῶς, μετὰ ταῦτα δὲ ἀποσυρθεῖς εἰς παρακείμενον διωμάτιον μετὰ τοῦ Πετραλείφου, τοῦ Νόννου, τοῦ Ραιμόνδου, τοῦ δημάρχου και τινῶν ἄλλων προύχόντων, τοῖς καθυπέβαλε χωρὶς ἀλλης ἐξηρήσεως τὴν ἐρώτησιν πότε ἀνεγάρητεν ὁ κόμης Σαμπλίτης.

Ολοι ἐσυμφώνουν περὶ τοῦ μηνὸς Μαρτίου, περὶ τῆς ἡμέρας δμως ἐκαστος ἄλλα ἐλεγεν. Εἰς ἐνθυμεῖτο δτι ἥτον διλίγον μετὰ τὴν ἐօρτὴν τῶν Τεσσαράκοντα μαρτύρων ὅπερ ἐπέφερε φρικίασιν εἰς τοὺς ἔχοντας συμφέρον ἐκ τῶν ἀκροστῶν, διότι ἡ ἐօρτὴ τῶν ἀγ. Τεσσαράκοντα εἶναι τὴν ἐννάτην Μαρτίου, και ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἥτον η ἐβδόμη. Ο Κινιτάνος ἐγνωμοδότης περὶ τῆς εἰκοστῆς ἡ εἰκοστῆς πρώτης, διότι ἥτον βέβαιος δτι σχεδὸν ἀμέσως μετὰ ταῦτα ἥτον ἡ ἐօρτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, και διάφοροι ἄλλαι ἐρρέθησαν γνῶμαι, ἐξ ὧν ἐξήγετο δι' ὅλους δτι οὐδεὶς ἐγνώρειε τὴν ἡμέραν, διά δὲ τὸν Ροβέρτον και τοὺς ἔχοντας γνώσιν τοῦ μυστικοῦ του, δτι ἥτον ἀνάγκη νὰ ἐπειπεύσῃ τὴν συνάντησίν του μετὰ τοῦ Τοποτηρηγοῦ.

Ἐπομένως ὁ Ροβέρτος ἐζήτησε παρὰ τοῦ διοικητοῦ νὰ τῷ ἔχῃ ἑτοίμους δι' αὔριον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τοὺς ἵππους και μετ' διλίγον διελύθη ἡ συναναστροφή. Ο Ροβέρτος ἐφέρε τὴν Ἀνναν μέχρι κάτω τῆς κλίμακος, και ἐκεὶ φιλήσας τὴν γειρά της, ὑπεσχέθη, δτι δὲν θέλει ἀναγωρήσει τὴν ἐπαύριον χρονία νὰ ἐλθῃ νὰ τὴν ἀπογαιρετίσῃ, δτι δὲ διλατεῖ τοῦ κόμητος αἱ Αύθεντίαι δὲν ἤθελον τὸν πείσαι νὰ παρατείνῃ εἰς μακρὸν χρόνον τὴν ἀπουσίαν του.

Αφ' οὖ δ' ἐφίσταεν ὁ Πετραλείφας εἰς τὴν οἰκίαν του, πρὶν η ἀπέλθῃ εἰς τὴν κλίνην, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἐχγόνυ του.

— Θύγατερ, τὴν εἶπε, κρίνω ἀναγκαῖον νὰ συνδέσωμεν αὔριον τὸν Αύθεντην. Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ χαρὰ ἐπέλαμψεν εἰς τῆς νέας τὸ πρόσωπον.

— Εἶναι δὲ πρὸ πάντων χρῆσιμον, ἐξηγούμην δι γέρων, νὰ γνωρίσῃς τὴν πλέον τὸν σκοπὸν τῆς ἐκεύτεως μας εἰς τὴν Πελοπόννησον, διπος δράμης εἰς τὴν ἐπιτυχίαν του. Η μὲν πρόφασις ἡτον τὰ κτήματά μου και ἡ διατκέδασίς σου, η δὲ ἀλήθεια τὰ σχέδια τοῦ πατρός σου. Οι ἡγεμόνες, φιλτάτη διγατερ, εἶναι τὰ ὑπέρτατα ὅργανα τῶν θείων βουλῶν εἰς τὴν γῆν. Αἱ κλίσεις των δὲν εἶναι ἀδιάφοροι, αἱ πράξεις των κανονίζονται ἀνωθεν. Ζῶτι διὰ τοὺς ἄλλους, οὐγὶ δι' ἐκτους, και πρέπει νὰ ἐκπληρώσει τὸ εἰς δικλήθησαν. Η εὐχή, η πολιτική ἀνάγκη τοῦ πατρός σου, ητον νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς ἡγεμονικῆς οἰκογενείας τῆς Πελοποννήσου. Ο Γοδεφρεῖδος Βιλλαρδουΐνος εἶναι εἰς τῶν ἐντελεστέρων ιπποτῶν τῆς γρατιανοσύνης, ἀνδρεῖος, εὐγενής, δρατεῖος, πλούσιος. Τὸν εἰδεῖς, συνέζησας μετ' αὐτοῦ, και τὸν κρίνεις και τὸ δικίως.

(Εἰς ἔκαστον τῶν ἐπαίγων τούτων ἀνὰ ἐν νέφος ἡγείρετο εἰς τῆς Ἀννης τὸ μέτωπον).

— Αφ' ἑτέρου, ἐξηκολούθησεν δι Πετραλείφας, ἐπεμψεν δι Γούης Δελαρόσης, και σὲ ζητεῖ ἐπιμόνως εἰς γάμον. Ο νέος Γούης εἶναι τοῦ ἐνδόξου Οθωνος κληρονόμος, και τὸν περιμένει ἡ ἡγεμονία τῶν Αθηνῶν. Αν ἥσοι ιδιώτου κέρη, θὰ σ' ἔλεγον. "Εκλεξον! Άλλ' ἥδη σοὶ λέγω" δι Μωρέας βαρύνει εἰς τὴν πλαστιγγα περισσότερον ἀπὸ τὰς Αθήνας. Ο Βιλλαρδουΐνος, εἶμαι βέβαιος, περιμένει τὸ νεῦμα σου. Άλλα και ἡμεῖς ἐπρεπε νὰ περιμείνωμεν τὸ νεῦμα τῶν περιστάσεων, και αὐταὶ ἐκηρύχθησαν κατὰ τοῦ Βιλλαρδουΐνου. Ο πατήρ του δὲν εἶναι πλέον τοποτηρητής τῆς Πελοποννήσου, δὲν εἶναι πλέον οὐδὲν, και δια προτερήματα και ἀν ἔχῃ δ νέος ιπποτης, η περιστασίας αὗτη μᾶς ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον νὰ κλείσωμεν τοὺς δρθαλμοὺς πρὸς αὐτά. Η γείρα σου δὲν εἶναι πλέον διὰ τὸν Γοδεφρεῖδον.

(Αιθρία ἐπέλαμψεν ἐκ νέου εἰς τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος).

— Άλλα, ἐν δι δύει αὐτοῦ διστήρ, ἐξηκολούθησεν δι πρωνοητικὸς γέρων, εἰς τὸν δρίζοντα τῆς Πελοποννήσου, ἀνατέλλει ἄλλος πολὺ λαμπρότερος. Ο νέος Σαμπλίτης, σίκου ἐπισημοτάτου βλαστός, αὐθέντης ἥδη ἔταν ἄλλοι δὲν ἐκέρδησαν ἀκόμη τοὺς πτερυστήρας των, περιαυγαζόμενος ἀπὸ νεότητα, πλούτον, εὐγένειαν, οὗτος εἶναι ὁ ἀνήρ δι, ἀσκῶν πατρὸς δικαίωμα, και καθῆκον πατρὸς ἐκτελῶν, σοὶ προσέρισα, ο θύγατερ! Κατὰ τὴν δδοικορίαν προσφέρει πρὸς αὐτὸν κατὰ τοῦτο, και ἐν δι τὸν περιδέσω διὰ τῶν δεσμῶν τῆς πολιτικῆς, ἐμπλεκέ τον σὺ εἰς χρυσὰ δίκτυα.

— Πάτερ, εἶπεν η Αννα ἐρυθριώσα, και κλίνεται τοὺς δρθαλμοὺς εἰς τὴν γῆν, τὰς δυνάμεις μου ἐκτιμάτε τῷ δι τὸν διπέρ τὴν ἀξίαν των. Εἰς τὸ μέγα μαρασμα τῶν σχεδίων σας μὴ μοὶ ζητεῖτε ν' ἀπλώσω τὴν ἀνεπιδέξιον γειρά μου νὰ συνδιαρρέψω σλα τὸ σφάλματά σας. Επειτα, πάππε, νομίζω ἀνάξιον τοῦ

τερός μου, όταν έγραψαν συμμάχων, νὰ τοὺς
λέπι ξέλως παρὰ ἐν ὀνόμασι: τῆς δυνάμεως καὶ τῆς
ἰππόδης του.

— Οχι, Ἀννα, εἶπεν ὁ γέρων. Ταύτην τὴν ὑπερ-
τετραπλεύραν δρείλιτις εἰς τὸν πατέρα σου· καὶ
μετὰ ἔγραψεν ἀνάγκην ἡ καρδία σου πρέπει νὰ τὴν βιώ-
ται.

— Φιλτατε πάππε, εἶπεν ἡ Ἀννα, καὶ δάκρυ ἀ-
φέψαν ἥσθη εἰς τὸν κανθόν του ὀφθαλμοῦ της, ὅταν
βιώσῃ τὸν δρόσον τὸν κάλυκα, τὸν μαρσίνεις, δὲν τὸν
ἀντέταις.

— Εστω, δὲν τὸν βιώσω, εἶπεν ὁ Πετραλείφας.
Λειτῶ μόνιον νὰ προσέγγησε εἰς τὴν συμπεριφοράν
αὐτού, νὰ δειπνήσῃ φιλένφρων καὶ οὐχὶ ψυχρὰ ἡ ἀγρία,
μικροίσθια διτις ἰχανὰ ἔχει πλεονεκτήματα δὲ Ροβέρ-
τον, ώστε νὰ αναπτυχθῇ αὐτομάτως ὁ κάλυξ τῶν
ἰπποδημάτων του.

Ἄρι οὖδε δὲ δέρων συγκατέβη εἰς τὸν συμβούλιον
τῶν, ἡ Ἀννα διεσχέθη τόσῳ προθυμότερον τὸ ἀ-
ποτούμενον, διστρέφετο ἵσως μὴ δι' ἐπιμόνου ἀρ-
ιτιών του νὰ δειγθῇ καὶ φιλόφρων κἄντι, ὡς τῷ δυντὶ ὁ
γέρων, πρὸς τὸν ξένον ἡγεμόνα, ἀπέτρεπεν ἐντελῶς
φιλάππον της τῆς ὁδοιπορίας, ἢν αὐτὴ ἐφαίνετο
ἰππῶς ἐπιθυμοῦσσα.

Τὴν ἐπιοῦσαν δὲ Ροβέρτος ἔχαρη μεγάλως, ὅταν δὲ
τὸν Πετραλείφας τῷ εἴκεν διτις, ἐπειδὴ εἶχε τὴν τε-
τρανὰ τὸν δεγχθῆ πρῶτος ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Το-
ποτηρητῶν εἰς τὴν Πελοπόνησον, ἐνδιμίζει καὶ καθηκόν-
τι νὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ νὰ τὸν παρουσιάσῃ αὐτὸς εἰς
τὸν Βιλλαρδουίον. Ἡ προσθήκη αὕτη εἰς τὴν συνο-
δεῖν τοῦ νέου ἡγεμόνος, κατέστησε τὸν ἀπαρτισμὸν
αὐτῆς χρονιώτερον, δι' ὃ καὶ ἀνεγέρθησαν μόλις περὶ
τὴν μεσημβρίαν. Ἡμίσιαν δὲ ὥραν περίπου μακράν
τῆς πόλεως, ὁ Πετραλείφας παρετήρητε κυνηγὸν ἀνα-
τίκοντα λόφον παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ ἀφῆσας νὰ παρέλ-
ησῃ ἡ συνοδία ἐμπρός του, ὅταν ἔμεινε μόνος διπί-
το μετὰ τῆς ἐγγονῆς του, τῆς μεταξὺ δῶλων τῶν ξε-
νῶν ἐκείνων παρηκολούθει πάντοτε τὸν πάππον της,
διαδινθῆ πρὸς αὐτόν δὲ ἐξεκυνηγός, ιδὼν τοῦτο ἐ-
πέιθη.

— Ο κύριος Χαμάρετος, εἶπεν ἡ Ἀννα. Τί εὔτυ-
χει συνάντησις!

— Εὔτυχη! ἀνέκραξεν δὲ Χαμάρετος. Όταν διά-
το τὸν λύκων τὸν βίον φεύγων τοὺς ἀνθρώπους καὶ
τῆλα μὲ τὰ θηρία εἰς τὰ βουνά, μία τοιαύτη λέξις
ἴση κακής σημασίας, καὶ ἀν ἥναι, μὲ βοηθεῖ νὰ τὸν δι-
αχθέντω παρτερικῶς.

— Λύκε τῶν βουνῶν, μετ' ὀλίγον ἡ ἀνεμοζάλη,
τὰ φέρω τὰ νέφη εἰς σύγχρουσιν, εἶπεν ὁ Πετραλεί-
φας καὶ κεντήσας τὸν ἄππον του ἡκολούθησε τὸν Ρο-
βέρτον.

ΚΕΦ. ΙΔ.

Ιασορθάντες δὲ τὸν Πηνειόν, ἔφιασαν πρὸς τὸ ἐ-
πίρρος εἰς Βλιζέρι, χωρίσντας κείμενον εἰς τὰς ὑπε-
ρόποιες τὸ Κατάκολον, καὶ συνεστάμενον τὴν
εἰρήνην μὲν μόλις ἔχ τιναν ἀστήμαν καλυνθάν, ἀλλὰ

κατὰ τὴν ἐποχὴν περὶ ἡς πραγματευόμεθα, κρωτεῦσον
τοῦ πέραν τοῦ Πηνειοῦ τρέμαστος τῆς Ἡλ. εἰας. Ἡ
συνοδία διευθύνθη ἀμέτως πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κιβί-
τάνου, ὅπις ἔξεπλάγη μεγάλως διὰ τὸ πλῆν θασιν
ξένων, καὶ ἔτι μᾶλλον ὅταν ἔμαθε τίνες ἦσαν, ταὶ δὲ
ζητοῦσι τὸν Τοποτηρητήν.

— Τὸν Τοποτηρητήν! ἀνέκραξεν, ἐν ἦν μὲν τέγι-
στον σέβας εἰσῆγε τὸν Ροβέρτον καὶ τοὺς ὅπας θούς
του εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀλλ' ὁ Τοποτηρητής δὲν εί-
ναι ἔτι.

— Πῶς δὲν εἶναι ἔτι; ἀφώνησε μετ' ὀργῆς ὁ Ρο-
βέρτος. Ποῦ εἶναι λοιπόν;

— Ἀλλ' ἀπῆλθε πρὸ δύνων ἡμερῶν εἰς ἀπάντησιν
τῆς ὑμετέρας Υψηλότητος.

— Εἰς ἀπάντησιν μου! τί δηλοῖ τοῦτο;

— Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἥσθη ὁ Βασίλης περιέμενεν
ἐνταῦθα τὴν ὑμετέραν Υψηλότητα, καὶ παντοῖαι προ-
παραπτευούσι εἶχον γίνει διὰ τὴν ἐπίσημον ὑποδοχὴν
τῆς. Καθ' ἡμέραν ἀπὸ πρωΐας σκοποί ἐτάττοντο εἰς
ὅλους τοὺς λόφους, διὰ νὰ ιδωτὶ καταπλεούσας τὰς
ὑμετέρας τριήρεις, καὶ νὰ τὸ ἀναγγείλωσι, καὶ δὲ
Τοποτηρητής δὲν ἦδοντας νὰ εἴη την ἀργοπομίαν.
Τέλος προσήλθε οὐδὲν ἡ εἰδησίς διτις πρὸς τὸν Κόλ-
πον τῆς Κορώνης ἐφάνησαν πλέοντα τρία μεγάλα
πλοῖα. Τότε πεισθεὶς ὁ Βασίλης διτις ἐφερον αὐτὰ τὸν
ἀνεψιόν του Αύθεντου, τὴν ὑμετέραν Υψηλότητα,
ἀμέσως, χωρὶς οὐδὲν λεπτὸν νὰ προεμείνῃ, ἀν καὶ
ἔλαφρῶς ἐπύρεττο μάλιστα, ἀνεγέρθησε διὰ τὴν Κα-
λαμάταν.

— Καὶ τώρα εἶναι εἰς τὴν Καλαμάταν.

— Εἰς τὴν Καλαμάταν ἀναμφιβόλως, καὶ θὰ α-
ισθανθῇ μεγίστην λύπην ἀν μάθη διτις ἡ υμετέρα Υψη-
λότητος ἐφθασεν ἐνταῦθα δύνων ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνα-
γέρησιν του.

Πολὺ μεγαλητέραν ἀκόμη ἡσθάνθη λύπην ὁ Ρο-
βέρτος, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἀλληγορίαν διόρθωσιν δὲν ἐπεδέ-
γκετο παρὰ ἡ νὰ μηνύσῃ τὸν Βιλλαρδουίον νὰ ἐπε-
στρέψῃ πρὸς αὐτόν, ἡ νὰ ἀπέλθῃ αὐτὸς πρὸς ἐκεῖνον.
Τὸ δεύτερον ποῦτο ήτον καὶ εὐχενέστερον καὶ δι-
πλασίως ταχύτερον, δι' ὃ καὶ αὐτὸς ἀπεφάσισεν ἀλλὰ
δὲν ἐδύνατο νὰ τὸ ἐκτελέσῃ πλέον, εἰμὴ τὴν ἐπαύριαν
ἐν τούτοις δὲ παρηγορήθη κατ' ἐκείνην τὴν γύκτα διὰ
τῶν λειψάνων τῶν ἀληθῶς βασιλικῶν προπρατκευῶν,
αἵτινες εἶχον γίνει πρὸς ὑποδοχὴν του.

Τὴν ἐπαύριον ἔξηκολούθησε λοιπόν ἡ ὁδοιπορία
ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἵππων, ἀν καὶ ὑπῆρχε τις διασκολία
ώς πρὸς τοῦτο, διότι οἱ πλειστοὶ αὐτῶν ήταν οἱ τοῦ
μυλιού θρόνος τῆς Ἀνδραβίδας, καὶ ήτον φύδος, ἀν παρ-
τείνετο ἡ ὁδοιπορία, μὴ ἀποθάνῃ ἡ Ἀνδραβίδα τῆς
πείνης, ὡς ἐν μέσῃ πολιορκία. Ἡ ὁδοιπορία δὲ αὐτὴ
παρεῖχε πολλὰς τέρψεις εἰς τὸν Ροβέρτον. Αἱ ἀνατί-
σκηνογραφίαι τῆς Πελοπονήσου ἀπετέλουν ζωεστά-
την ἐντύπωσιν εἰς τὴν εὐκίνητόν του ψυχήν· οἱ ἀκο-
διδόμενοι εἰς αὐτὸν κατὰ πρῶτον ἡγεμονεῖσκοι τηροῦ-
σι, ἐγεργάλιζον τὴν εὐερέθιττον φύλακας του, καὶ ἡ
διηγεκής ἀφορμή τοῦ νὰ ἴκπεύῃ πλησίον τῆς Ἀννας,
νὰ βλέπῃ τὴν χαρίσσαν της μαρφήν ἔτι δραστέραν
ἀγαθεικυμένην ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ νὰ συνδιλέγε-

ται μετ' αὐτῆς εἰς πᾶσαν ὡραν, ἔξηπτε πυρκαϊάν τούτου τόπου, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον καὶ φθονητότερον εἰς τὴν εὐφρόγιστόν του κακρόταν. Οὐχ ἡτον δμως μέρος αὐτῆς μένει εἰς χεῖρας τῆς ἐνδιζότητός σας. ήθελε μὲν δὲ 'Ροβέρτος νὰ ἐπιστεύσῃ τὴν ἄφιξίν του, ἀλλὰ δὲν τῷ ήτον δυνατόν νὰ τὴν βραχύνῃ εἰς διεγωτέρας τῶν ὄχτων ἡμερῶν, διότι, χωρὶς ν' ἀθετήσῃ τοὺς πρώτους κανόνας τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης, δὲν ἔδύνατο ν' ἀποφύγῃ ν' ἀκούσῃ εἰς ταπεινῶν τὴν φωνὴν, δὲν θέλει εἶτα εἰντελής παρὸν ἐκαστον χωρίον τὰς ἀγορεύσεις τῶν δημογερόντων, νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς χορούς τῶν ποιμένων καὶ ποιούντων, νὰ δεχθῇ τούτων τὸ γεῦμα, τῶν ὄλλων τὸ παντόπειρον.

Εἰν τὴν 'Αρτίτσαν τὴν μετὰ ταῦτα κληθεῖσαν Φανάρι, ἡγαγάκασθη νὰ διαπανήσῃ ἡμέραν ὄλοκληρον, μέρος μὲν εἰς παρουσιάσεις καὶ ὑποδοχὴς, μέρος δὲ εἰς ἑστίασιν ἐπὶ τῶν ἀπιστερόντων αὐτὴν ἀνθηγάνων λόφων. Τὴν ἐπαύριον οὖ πεπαιδευμένοις τοῦ τόπου τὸν ἔγγονήν μου, ή εὐτυχία τῆς ἡθελεν εἰσθαι οὐχ ἡτέπαισαν νὰ ἐπιτελεθῇ τὸν γαδὸν τοῦ ἐν Βάσσις Ἀπόλ τον βεβαία, καὶ ή συγκατάθεσις καὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός της οὐχὶ ἀμφιβολία. Πέπεισμαι δὲ τὰ αἰθήματα καὶ ἐκείνης ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ ἐδυτικούς μου· ἀλλ' ἀν μὲν ἐπιτελέπητε, θέλω τὴν συμβουλευθῆ ἄμα ἡσυχάτωμεν ἐκ τῆς δδοιπορίας.

— 'Αν εἰς τὰς ἐδίκας μου χεῖρας μένη, καίτης ασφαλέστατα διὰ τὴν Τυφλότητά σας, εἴπεν δὲ γέρων μετ' αὐλικῆς εὐγενείας.

— 'Η εὐτυχία μου, ἀπεκρίθη ὁ ἐπίδοξος αὐθέντης ταπεινῶν τὴν φωνὴν, δὲν θέλει εἶτα εἰντελής παρὸν διηγήθω νὰ τὴν συμμερέσθω μετὰ τῶν ἀγαπητῶν εἰς νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς χορούς τῶν ποιμένων καὶ ποιούντων, νὰ δεχθῇ τούτων τὸ γεῦμα, τῶν ὄλλων τὸ παντόπειρον.

— 'Ο Πετραλείφας κατέστειλεν ἐν σκίρτημα τῶν μούνων τοῦ προσώπου του.

— 'Υψηλότατε, ἐσπεισθε νὰ ἀποκριθῆ, δχι στέκμα, ἀλλὰ καλύπτην ἂν εἴχετε νὰ προσφέρεται εἰς τὴν λόφων. Τὴν ἐπαύριον οὖ πεπαιδευμένοις τοῦ τόπου τὸν ἔγγονήν μου, ή εὐτυχία τῆς ἡθελεν εἰσθαι οὐχ ἡτέπαισαν νὰ ἐπιτελεθῇ τὸν γαδὸν τοῦ ἐν Βάσσις Ἀπόλ τον βεβαία, καὶ ή συγκατάθεσις καὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός της οὐχὶ ἀμφιβολία. Πέπεισμαι δὲ τὰ αἰθήματα καὶ ἐκείνης ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ ἐδυτικά μου· ἀλλ' ἀν μὲν ἐπιτελέπητε, θέλω τὴν συμβουλευθῆ ἄμα ἡσυχάτωμεν ἐκ τῆς δδοιπορίας.

— Σᾶς τὸ ζητῶ ὡς χάριν ὑπερτάτην.

— Μετὰ μίαν δὲ ὥραν εἰσήρχοντο εἰς Καλάμας. Απὸ τὸν πρῶτον διαβάτην ἐνήτησαν νὰ τοὺς διδηγήσῃ εἰς τὴν σίκιαν τοῦ Βαυλῆ, καὶ αὐτὸς τοῖς ἐδειξε τὴν πύλην τῆς μεγαλοπρεπεστέρας σίκιας τῆς πόλεως. Εἰσελθόντες δὲ, ἐγνωστοποίησαν τίνες ήσαν, καὶ ὡδηγήθησαν ἀμέσως εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ὅπου διηγηστής τοὺς ἀρήκεις μόνους διέπειρεν μὲν τὸν αἰγαλεῖην τῶν. Μετά τινα λεπτὰ εἰσῆλθε μικρὸν πεδίον ζωηρὸν καὶ χαριεν. Ξανθοί βόστρυχοι περιελάμβανογ τὸ νοῆμόν του πρόσωπον, μόνος δὲ κατέστρεψε τὴν εὔξυμην τοῦ καλλίους του, καὶ ἀδιέδειπτον εἰδιαιτέρων ἔκφρασιν σταθερότητος εἰς τοὺς παδικούς χαρακτῆρας του, ὃ εἰς τῶν διδόντων του προσέγων διέγον ἔκποτε τῶν χειλέων, διπερ μετὰ ταῦτα τῷ ἔδωκε τὴν ἐπωνυμίαν Μαχρούντος (1). Μὲ πολὺ θάρρος ἥλθε τὸ παιδίον πρὸς τὸν 'Ροβέρτον, καὶ διδιών εἰς αὐτὸν τὴν μικράν του χεῖρα, τῷ εἶπε.

— Καλῶς ὡρίσας εἰς τὴν πόλιν μου.

— 'Ο 'Ροβέρτος ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὰ γόνατά του καὶ τὸ ἔσθλησε.

— Καὶ τίς εἶσαι αὖ, μικρέ μου φίλε, τὸν ἡρώτησεν, δοτις ἔχεις καὶ πόλιν;

— Εἶμαι δὲ Γουλιέλμος, ἀπεκρίθη κομψευόμενος τὸ παιδίον, δὲ Αὐθέντης τῆς Καλαμάτας.

— 'Α! εἶσαι αὐθέντης; πῶς τοῦτο; εἴπεν ἀγγαγγαγάδων δὲ 'Ροβέρτος.

— Καθὼς, εἶπε τὸ παιδίον, ὃ πατήρ μου εἶναι αὐθέντης τοῦ Μωρέως. Εἰς ἐκείνον ἔδωκε τὸν Μωρέων δὲ Βασιλεὺς, εἰς ἐμὲ ἔδωκε τὴν Καλαμίταν δὲ Αὐθέντης τῆς.

— 'Α! εἶσαι παιδίον τοῦ Βιλλαρδούνου; Καὶ ποῦ εἶναι δὲ πατήρ σου;

— 'Ο πατήρ μου δὲν εἰν' ἔδω.

— Πῶς δὲν εἰν' ἔδω! ἀνέκραξεν δὲ 'Ροβέρτος.

(1) Guillaume à la grande-dame.

— Θέλει εἶσθαι μεγάλη ἡ εὐτυχία μου, ἀπεκρίθη δὲ 'Ροβέρτος, σταν λάβω τὴν ἀρχὴν τοῦ ὥραίου

ναί δίλιγον ἔλειψε ν' ἀφῆσῃ τὸν μικρὸν Γουλιέλμον πρό τινων ἡμερῶν πρὸς δυσμάς, καὶ ὑπερβάντες τὰς

πέτη τατά γῆς. Ποῦ εἶναι λοιπόν;

— Δέν ήξεύρω ποῦ εἶναι· δὲν συνειθίζει, ὅταν ἀγωρῇ νὰ μᾶς λέγῃ ποῦ διπάγει. Εἶναι δμως ἡ μή πρ μου ἐδῶ νὰ σᾶς δεχθῇ.

Ο Ροβέρτος, μὴ ἡξιώρων ἀκόμη, ἀν πρέπη ἔντελος νὰ πιστεύσῃ τοῦ παιδίου τοὺς λόγους, ἥγερθη καὶ ἤρχισε νὰ βραδίη ἐνσγωνίας εἰς τὸ δωμάτιον· ὅτε δικαῖος Γουλιέλμος, ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμᾶς καὶ τὸν ἔθεωρητε μετ' ἐκπλήξεως, ἀνεγρήσε τέλος ὡς διταροστηθείς.

Δέν ἔμεινεν δμως ἐπὶ πολὺ δικαῖος μετὰ τῶν φίλων του παραδεδομένος εἰς τὴν ἀμηγχνίαν του, διότι ἀμέσως σχεδὸν ἥνεωγθη ἡ θύρα, καὶ εἰσῆλθεν Ἰσαβέλλα, ἡ γυνὴ του Βιλλαρδουΐνου, ητις ἐνηγκλισθη περιπλανῶς τὴν Ἀνναν, καὶ ὑπερέχθη τοὺς ξένους τῆς μετὰ τῆς ἀδιάστου μεγαλοπρεποῦς καὶ εὐγενοῦς συγγρόνως δεξιώσεως ἐκείνης. ητις εἶναι τῆς ἀριστοκρατίας τὸ ὑπέρτατον κόσμημα. 'Αλλ' ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ἰσαβέλλας ἔλαβον οἱ διδούποροι τὴν ἐπιύρωσιν τῆς δεινῆς εἰδήσεως τοῦ παιδός. Ο Βιλλαρδουΐνος, πληροφορηθεὶς διὰ τὰ τρία πλοῖα δὲν ἐφερού τὸν ἀνεψιόν του αὐθέντου, καὶ διὰ διευθύνοντο ἔξαντολῶν πεδὸς δυσμάς, καὶ οὐγὶ ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολᾶς, ἀφ' οὗ περιέμεινε δύω ἡ τρεῖς ἡμέρας ἀκόμη εἰς Καλαμάταν, ἀνεγάρησε διὰ Βελιγόστιον, δικού τὸν ἐκάλουν κατεπειγούσαι διοικήσεις τῆς ἥγεμονίας, καὶ διότι τῷ θοκού τοῦ διακοποῦ τοῦ διαταγῆν τοῦ φρουράρχου νὰ μὴν ἀνοίξῃ τὴν πόλην ἐν ἀπουσίᾳ του εἰς ὧραν μὴ δέουσαν.

Νέα ἀργοπορία λατέπδν, ίκανη νὰ παροξύνῃ τὰ ἀδρανέστερα νεῦρα, καὶ ἀν δὲν ἐπρόκειτο ἀκόμη περὶ τῆς ἥγεμονίας τῆς Πελοποννήσου. 'Αλλ' ἡ χρηστὴ ἀγωγὴ, καὶ αὐτὴ ἡ δικαίοσύνη ἀκόμη ἐπέβαλλον εἰς τὸν Ροβέρτον τὸ καθῆκον του νὰ καθέξῃ ἔχυτὸν καὶ νὰ καταστείλῃ τὴν ἀγανάκτησίν του· διότι δὲν ἐδύνατο νὰ μὴν ἀναγνωρίσῃ διὰ αὐτὸς ἐτρεγε τὴν Πελοπόννησον εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Βιλλαρδουΐνου, οὐχ ἡττον ἐτρεγε καὶ δικαῖος εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, καὶ μάλιστα μετὰ πολὺ περισσοτέρας ἀφιλοκερδίας ἐκείνος· καὶ ἀν δὲν τὸν εὔρεν οὕτε εἰς Βλιζίρη, οὕτε εἰς Καλάμας, τοῦτο δὲν ητον πταῖται τοῦ Βασιλίου, ἀλλὰ τῆς τύχης, ἡ τούλαχιστον τοῦ ἐπαράτου διοικητοῦ τῆς Κερκύρας. Καὶ τὸ δεινότερον ἐνόσι διὰ δὲν ἐδύνατο, χωρὶς νὰ προσθάλῃ πᾶν καθῆκον καὶ πᾶσαν εὐσγημοσύνην, ν' ἀρνηθῆ ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὴν φιλοξενίαν τῆς Ἰσαβέλλας. Η ἡμέρα δμως αὐτῇ ἐδιποιήθη τεύλαχιστον διὰ τοῦ διοικητοῦ τῆς πόλεως εἰς τὸ νὰ προμηθεύσῃ νέους ἵππους, διότι οἱ τῆς Ἀνδραβίδας ητον ἀναγκη νὰ ἐπιστρέψωσι.

Τὴν τρίτην λοιπὸν ἡμέραν ἡ διοικορία ἐπανελήφθη πρὸς Βελιγόστιον. Πέντε ὥρας μακρὰν τῆς Καλαμάτας, εἰς τὰς ἀρθρόνους πηγάς του Παμίσσου, φραγκικὸν φρούριον, οὗ τὰ ἐρείπια φαίνονται ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν Πόνημα, ἡγεώξεν εἰς τὴν συνοδίαν του Ροβέρτου τὰς φιλοξένους του πύλας, ἀν καὶ δικαίως αὐτοῦ ητον ἀπὸν, παρακολουθήσας τὸν Βασιλλῆν εἰς Βελιγόστιον. Τὴν δὲ παύριον διαβάντες αὖθις τὸ Στενοχλάριον παδίον πρὸς ἀνατολᾶς, ὡς τὸ εἶγον διαδῆκαλυψίς μυστικῆς συνωμοσίας, ητις φαίνεται διὰ ταχείαν

πρὸ τινων ἡμερῶν πρὸς δυσμάς, καὶ ὑπερβάντες τὰς τραγείας φάραγγικις εἰς Μαχρυπλάγιον. Ἐφθασαν τέλος μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίπονον ἴππασίαν, μίαν ὥραν μόλις μετὰ τοῦ ἡλίου τὴν δύσιν, εἰς Βελιγόστιον, φρούριον ζωγραφικῶς κρεμάμενον εἰς τὰ τραγέα τοῦ Ταῦγέτου πλευρὰ, καὶ κλείσον τὴν βόρειον αὐτοῦ πάραδον, μετονομασθὲν δὲ, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Λεύκτρων, καθὼς τὸ διοίκημα Λευκτάριον διεδέχθη μεταγενετέρως τὸ τοῦ Βελιγοστίου.

Κεκυριάτες καὶ καταπεπονημένοι ἀνέβησαν οἱ δοσιτέροις ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τὴν πετρώδη δύὸν πρὸς τοῦ φρουρίου τὴν εἰσοδον. 'Αλλ' ἡ πύλη ἡτον ἡδη πρὸ πολλοῦ κιεκλειτμένη. 'Οταν δὲ ἐκρουσαν, ὁ σκοπός τοῖς ἐφώνας νὰ μακρυνθῶσι, διότι δὲν ἀνοίγεται ἡ πύλη μετὰ τοῦ ἡλίου τὴν δύσιν. Ο Ροβέρτος θυμωθεὶς εἶπε τὸ ὄνομά του, ἀλλ' ὁ σκοπός ἀπεκρίθη ὅτι δὲν γνωρίζει εἰμὴ τὴν διαταγὴν τοῦ φρουράρχου. 'Εζήτησε τότε δικαῖοος τὸν φρουράρχον, ἀλλ' ἀπήντησεν ὁ σκοπός ὅτι ὁ φρουράρχος ἡτον ἀπών· τὸν διοικοῦντα ἀξιωματικὸν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς, εἶπεν διὰ λυπεῖται, ἔχει δμως διαταγὴν τοῦ φρουράρχου νὰ μὴν ἀνοίξῃ τὴν πόλην ἐν ἀπουσίᾳ του εἰς ὧραν μὴ δέουσαν.

Πᾶσα ἀντιπαρατήρησις ἀπέβαινε ματαίκην ἀναγκάσθη λοιπὸν ἡ συνοδία νὰ καταβῇ πάλιν μέχρι τοῦ παραβρέοντος χειμάρρου, τοῦ Ξερίλλου, διτις εἶναι ὁ ἀρχαῖος Καρνίων, καὶ ἐκεῖθεν ἀνέβη νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς μικρὸν μετόχιον καθήμενον ἐπὶ βράγου τῆς ἀντικειμένης πλευρᾶς.

Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἐπιστρεφόντων τῶν διοικούριων εἰς Καλαμάταν, ἐνόμισεν δικαῖοος τοῦ Βελιγοστίου τοῦ νὰ γράψῃ εἰς τὴν Ἰσαβέλλαν, δικαὶος τῆς ἐπαναλάβη τὴν ἐκφραστὸν τῆς εὐγνωμοσύνης του διὰ τὴν εὑμενῆ τῆς ὑποδοχῆς, νὰ τῇ ἀναγγείλῃ διὰ διτις, καθ' ὁ φύλας εἰς ἀκατάληκτην ὥραν, δὲν ἐδυνήθη νὰ ἰδῃ τὸν Τοκοτηρητήν, καὶ νὰ τῷ ἐπιδώσῃ τὰς ἐπιστολάς της, διὰ δμως ἐμελλεν ἐγτὸς τῆς πρωίας ἐκείνης νὰ ἔγεται τὴν εὐτυχίαν ταύτην.

Μίαν δὲν ὥρας μετὰ ταῦτα, ἀφ' οὗ δηλαδὴ δηλοῦσαν ἀνέτειλεν, ἡλθεν ἀσθματίνων ὁ φρουράρχος τοῦ Βελιγοστίου, ἐκφράζων τὴν βαθεῖαν λύπην του διὰ τὸ συμβόλιον τῆς προτεραίας, καὶ τὴν σκαιότητα τοῦ ἀξιωματικοῦ, διτις ἐν ἀπουσίᾳ του δὲν ἡγεότης τὴν πύλην εἰς τὴν αὐτοῦ Υψηλότητα, καὶ παρεκάλεσεν ἀμέσως τὸν Ροβέρτον μετὰ τῆς συνοδίας του νὰ τὸν ἀκολουθήσει εἰς τὸ φρούριον.

'Αλλ' ἐνταῦθα νέος κεραυνὸς περιέμενε τὸν ἐπίδοξον Αὐθέντην. Ο Βιλλαρδουΐνος δὲν ητον εἰς τὸ Βελιγόστιον.

— Πῶς δὲν εἶναι εἰς τὸ Βελιγόστιον! ἀνέκραζεν δικαῖοος τοῦ Ροβέρτου ἀνοίγων στόμα καὶ δμωταὶ σπιθαμιαῖα.

— Δέν εἶναι, κατὰ δυστυχίαν! ἀπεκρίθη διοικητής.

— Καὶ ἐπειτα λαβὼν κατὰ μέρος τὸν Ροβέρτον καὶ τὸν Πετραλείφαν,

— 'Η αἰτία, τοῖς εἶπε ταπεινῇ τὴν φωνή, δι' ἣν δικαίως εἶχεν ἐλεῖς εἰς Βελιγόστιον, εἶναι ἡ ἀνακλυψίς μυστικῆς συνωμοσίας, ητις φαίνεται διὰ ταχείαν

ωρεῖται μεταξὶ τῶν ἐγγωγίων. Οἱ Πετρολείφας ὡχρίατεν εἰς τὰς λέξεις ταύτας. Ήδηρά δὲ αὐτῆς ἔγκολονθησεν τὸ διοικητής, φαίνεται δὲ εἶναι μᾶλλον μεταβῆτις τὸ Νίκλιον, ὅπου μοι εἴπε ρητῶς ὅτι σκόπον ἔχει νὰ δει ψεύνη μέχρις διοικητορθήθη περὶ τῆς ἀρίζεως τῆς Υψηλότητάς σας.

— Σκοπὸν ἔχει νὰ διαμείνῃ! Δόξα τῷ θεῷ δὲ εἶχει σκοπὸν νὶ τὸ διαμείνη εἰς ἐν μέρος, εἴπε μετά τον παχρίχα δ. Ροβέρτος. Αἱ ὑπάγωμεν λοιπὸν εἰς Νίκλιον.

— Δέν πέρι τιμᾶτε τὴν Υψηλότητας σας νὰ μηνύσωμεν τὸν Τοποτηρητὴν περὶ τῆς ἀρίζιος Γῆς; Ηζεύρω πόσην εἶχεν ἀνυπομονησίαν νὰ τὴν ἀπαντήσῃ, καὶ δέν ἀμριβάλλω δὲ τοὺς θέλεις σπεύσει νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Οχι! αἴ ταγε! ἀνίκραξεν δ. Ροβέρτος. Αἱ σκοπάσιτεν πάντας νὰ διαμείνῃ εἰς ἐν μέρος, ἀς μὴ τὸν πινήσωμεν, μὴ διαρρέεσθαι μεταξὺ τῶν δακτόλων μας. Υπάγω ἐγὼ πάσας τὸν Τοποτηρητὴν. Εἶναι ποιὺς ἀσφαλέστερον.

Πολὺ ἀσφαλέστερον ἴσως, δχι ὅμως καὶ πολὺ εὔκολότερον διότι εἰς Βελιγράδιον οἱ ἵπποι ήταν κατέκείνην τὴν ἐποχὴν ἐκ τῶν σπανίων φαινομένων τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Οὐχ ἦτον δὲ διοικητής, διότι τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες τὰ πάντα προσέμενοι, διαταγήν τοῦ Ροβέρτου νὰ ἐπιμάσῃ τὰ πρὸς ἀναγόρησιν του, οὐδὲ μίαν ἀντέταξε δυσκολίαν, ἀλλ' ἐπεισεν ἀμέσως νὰ διαπάνεται διοικητής δὲν ἐφαίνετο. Οἱ Ροβέρτος ἐπικίρτα καὶ ἐγδέσειν ὑπὸ ἀνυπομονησίας. Μόλις δὲ περὶ δεῖλη, ἀρέάνην διοικητής, ἀλλ' ἔχων τὴν δύνην λίγην καταβεβηκείνην καὶ κακὰ οἰωνίζουσαν. Καὶ εἴπε μὲν δὲ παρέγγειλεν ἵππους πρωταγοῦ εἰς τὰ πέριξ χωρίκ, ἀλλ' ὑπερνίζετο συγγράψιος διότι κατέκείνη τὴν ὄραν τοῦ χρόνου τὰ διπλάνη γενεθῆσαν εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ τῷ διέρηγε μάλιστας νὰ εἴπῃ, οὐχὶ βεβαίως ὡς πρότυτον, ἀλλ' ὡς ἀπλῆν φυσικοῖστοικήν παρεπήρητιν, διότι εἰς τὴν ἐπαργίαν ἐκείνην οἱ ὄντες εἴχον ἔξαιρεστον καὶ ταχύτατον βαθίσμα. Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὠρθώθηταν δῆλαι αἱ τρίγες τῆς κεφαλῆς τοῦ Ροβέρτου.

Ἐν τούτοις δὲ μεταγενεῖ τοῦ διοικητοῦ δὲν ἔμεινον ἀτελεσφόροις. Καθ' ὅτον δὲ δηλιος ἔχεινε πρὸς τὴν δύναν του, ἡρχιταν νὰ φύγωσιν εἰς ἵππος μετά τὸν ἄλλον, καὶ τὴν ἐστέραν ἦτον συεδόν πλήρης διριθύμος αὐτῶν.

Τὴν αὐγὴν λατέν, χωρὶς ἄλλης ἀναβολῆς, ἀνεγύρησεν ἡ συναδία ἐκ νέου, διὸ νὰ εῦρῃ τέλος πάντων τῶν Βιλλαρδούνων εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχον ἀπορράσθει νὰ διαμείνῃ. Κατέργασε αἱ δύοις πόροις διῆλθον τὴν ὄρασίαν πεδιάδα τῆς Μεγαλοπόλεως, ἐπειτα δὲ ἐστράφησαν πρὸς τὸ δεξιὰ, καὶ ἡρχιταν νὰ ἀναβαίνωσι τὰς φάραγγας τοῦ Μαινάλου. Οἱ Ροβέρτος εἶχεν ἀναλάβει πάσαν τὴν εὐθυμίαν του ἀρέτους ἡγείσει νὰ κινήται πάλιν, νομίσας δὲ διότι ἡ μακρὰ συνδιπορία καὶ ἡ μετέσλιγον βιβλία ἀριξίς εἰς τὸ τέρμα τῷ ἐγοχήγουν δικαιώματα νὰ θελήῃ νὰ ἐξηγείσῃ τῆς Ανηγραν τὸ αἰσθητικό, καὶ νὰ γενθῇ ἐκ προσωπίων μέρους τῆς εὐ-

τυχίας, ἡν διελλε νὰ τῷ ἀναγγείλῃ ὁ Πετρολείφας ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ἐξήτησε πάνταν πειστατοῦ ὅπως εὑρεθῇ πλησίον της κατὰ τὴν τελευταίαν ταῦτην ἡμέραν, καὶ διποτεῖ διατηρήσῃ νὰ τὴν διιλήσῃ κατέδαν. Αλλ' εἴτε σύμπτωσις εἴτε πρόθετης ἡτού, ή Ανηγραν ποτὲ δὲν εὑρίσκετο μόνη, ἡ καὶ ἡ καταρρίφει δ. Ροβέρτος νὰ τὴν μανάση ἐπὶ μίαν στιγμὴν, καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸν διάλογον τάσιν σκευασμούτεραν, ἡ Ανηγραν διαφεύγουσα μὲ τὸν φυσικώτερον τρόπον, ἔστρεψεν ἀλλως τὸν λόγον, καὶ τὸν καθίστα γενικώτερον πάλι, ὥστε δ. Ροβέρτος, ἀφ' οὗ πολλάκις ἐπανειλημμένως ἀδοκίμασε τὸ κύπελλο καὶ εἶδεν διότι ἀποτυγχάνει, ἔκεντη τὸν ἵππον του μετά τινος δυσαρεσκείας ἀμαρέθησεν εἰς τῆς Τέγκας τὴν πεδιάδα, καὶ ἐπροπορεύθη τῆς συνοδίας. Εν τέταρτον περαιτέρῳ ἀπήντητεν διδρασκεία, καὶ τὸν ἡρώτησε πόθεν ἔρχεται.

— Απὸ Νίκλιον, ἀπεκρίθη ὁ διδοιπόδος.

— Εἶναι ἔκει δ. Τοποτηρητὴς; ήρώτησεν δ. Ροβέρτος.

— Οχι, ἀπεκρίθη δ. ἔριππος.

— Πῶς; δχι! ἀνέκραξεν δ. Ροβέρτος, νομίζων διότι ὁ ἀνθρωπὸς είναι παράρρων, ἡ διότι αὐτὸς παραφρόνησεν.

— Οχι, βεβαίως, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ο Τοποτηρητὴς ἦτον ἐνώπιος προσοχῆς. Ελαθεν δὲ μετέπειτας τοῦ Αὐθέντου τῆς Πελοποννήσου ἐρίστησαν εἰς Καλαμάταν, καὶ ἀμέτως ἀνεγώρησε διὰ τὴν Λακεδαιμονίαν δηλεῖται μέλλει νὰ τὸν περιμένῃ, ἡ δὲν θελεῖ μεταβῆε εἰς Καλαμάταν νὰ τὸν ἀπαντήσῃ.

— Ανεγώρητε διὰ τὴν Λακεδαιμονία! ἀνέκριψε πάλιν δ. Ροβέρτος, κτυπῶν τὴν κεφαλήν του, καὶ διλήγονταν ἐλειψεις νὰ πέσῃ λειπομυθών. (ἀκολουθεῖ).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ, ΚΑΤΑ ΚΡΑΤΙΣΙΟΝ.

Υπό Κ. Π.

Α. Ιστορικά.

Περὶ τῆς συστάσεως τοῦ ιεροῦ τούτου ἀνῶν, μυθολόγηται ἐκπαλαι πολλά αἱ Ἑλληνες οἱ δὲ νεώτεροι ἐρευνηταί εὖ μέρει μὲν παρεδέχθησαν τοὺς μύθους τούτους, ἐν μερεις δὲ περιερράγησαν αὐτοὺς, μὴ διυτιθέντες διωριζόμενοι νὰ διαλύσωσι τὸ μυθικὸν σκοτος καὶ νὰ φύσισται εἰς ἀστελές τι ἀποτέλεσμα. Πρόκεινται λοιπὸν ἡμῖν οὐκ ἀλίγα θαυμάσια διηγήσατα, ἀπὸ τῶν διποτεῖν μᾶλλον βιέπομεν τὴν πάνθειαν τῶν μεταγενετέρων τοῦ νὰ ἀναγνωστεῖ τὸ ἀργήν τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν ἀπιστάτην ἀργαιότητα διηγήσαται τοῦ μυθορίου. Παυσανίου ἐπιμελῶς αὐλλεγεῖται ἡ φατικαὶ τῶν Ηλείων παραδόστεις, ἀνέφερον δὲ πρώτου τοῦ ἀγῶνος θεμελιωτὴν τὸν Ίδαλον Ησσακλῆν ἐπὶ τοῦ Κρόνου βαπτείας. Τῷ Κρόνῳ εἶχε ποιηθῆ-